

साधना-३

प्रस्तावना

अधिकारिविषयसम्बन्धप्रयोजनानि इति चत्वारोऽनुबन्धाः। तेषु अधिकारी गते पाठद्वये उपक्रान्तः न तु उपसंहृतः। अधिकारिणि अनुबन्धे एते पञ्च विषया आलोच्यन्ते-- १)वेदाध्ययनम् २)काम्यनिषिद्धवर्जनम् ३)नित्यनैमित्तिकप्रायश्चित्तानाम् अनुष्ठानम् ४)उपासना ५)साधनचतुष्टयम्। एतेषु उपासनां यावत् विषयः पूर्वतनपाठद्वये प्रतिपादितः। साधनचतुष्टयम् अवशिष्टम् अस्ति। तदस्मिन् प्रकृते पाठे उपस्थाप्य अवशिष्टाः त्रयोऽनुबन्धाः विषयसम्बन्धप्रयोजनानि वक्ष्यन्ते। ततश्च श्रवणमनननिदिध्यासनानि वक्ष्यन्ते। इत्थम् गतपाठस्य अयं पाठः शेषः अस्ति।

उद्देश्यानि

पाठस्यास्याध्ययनेन-

- साधनचतुष्टयं ज्ञास्यति।
- विषयसम्बन्धप्रयोजनानि इति अवशिष्टान् अनुबन्धान् अवगच्छेत्।
- अधिकारी कदा गुरुम् उपसर्पति इति निर्धारयेत्।
- श्रवणमनननिदिध्यासनानि बुध्यात्।
- श्रवणेन तात्पर्यग्रहाय आवश्यकानि लिङ्गानि जानीयात्।

२३.१) साधनचतुष्टयम्

मोक्षे अधिकारं लिप्सुना साधनचतुष्टयम् अनुष्ठेयं भवति। तच्च १)नित्यानित्यवस्तुविवेकः २)इहामुत्रार्थभोगविरागः ३)शमदमादिसाधनसम्पत् ४)मुमुक्षुत्वं चेति। अत एतानि साधनानि एकैकशः अधस्तात् प्रस्तूयन्ते।

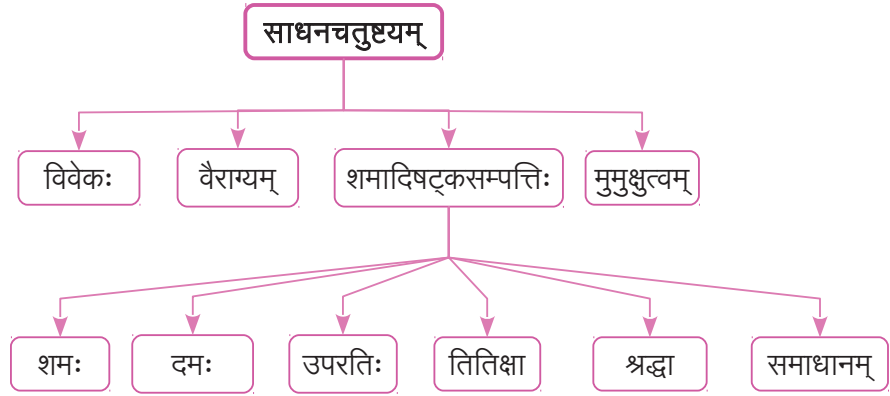
२३.२) विवेकः

नित्यानित्यवस्तुविवेकः अत्र विवेकः। नित्यं वस्तु अनित्यं वस्तु इति द्विविधं वस्तु विद्यते जगति। तयोः विवेकः विवेचनम्, किं नित्यं वस्तु किम् अनित्यं वस्तु इति विचारपूर्वकज्ञानम् एव नित्यानित्यवस्तुविवेकः। तथाहि वेदान्तसारकार आह -

नित्यानित्यवस्तुविवेकस्तावत् ब्रह्मैव नित्यं वस्तु ततोऽन्यदखिलमनित्यमिति विवेचनम् इति।

सरलार्थः- ब्रह्म एव नित्यं वस्तु ततः अन्यत् अखिलं सर्वम् आकाशादिप्रपञ्चः अनित्यं वस्तु इति विचारपूर्वकं ज्ञानम्। नित्यं वस्तु किं भवति। यत् कालत्रये एव तिष्ठति तत् नित्यं वस्तु। अतीते काले अपि आसीत्। वर्तमानकाले अपि अस्ति। भविष्यत्काले अपि भविष्यति तत् नित्यं वस्तु। त्रिकालाबाध्यत्वं नित्यत्वम्। तादृशम् एकं ब्रह्म एव विद्यते।

ब्रह्म नित्यं वस्तु इत्यत्र प्रमाणम् - “अजो नित्यः शाश्वतः” (कठोपनिषद् १.२.१८), “सत्यं ज्ञानम् अनन्तं ब्रह्म” (तै.उ. २.१) इत्यादयः श्रुतयः। ब्रह्मभिन्नम् अन्यत् सर्वम् अपि अनित्यम्। तानि पूर्वं नासन्, इदानीं सन्ति, भविष्यत्काले अपि न स्थास्यन्ति। अतः तानि कालत्रये न तिष्ठन्ति। अतः तानि अनित्यवस्तूनि। त्रिकालाबाध्यं वस्तु नित्यम्। नित्यमपि द्विविधं भवति कूटस्थनित्यं प्रवाहिनित्यं च। ब्रह्म तु कूटस्थनित्यम्। ब्रह्मभिन्नानां सर्वेषाम् अनित्यत्वविषये “नेह नानास्ति किञ्चन” (बृ.उ.४.४.१९), ‘एकमेवाद्वितीयम्’ (छा.उ. ६.२.१), “अथ यदल्पं तन्मर्त्यम्” (छा.उ. ७.२४.१) इत्यादिश्रुतयः प्रमाणभूताः। नित्यवस्तुनः अनित्यवस्तुतः पृथक्करणम् एव नित्यानित्यवस्तुविवेकः।

ननु ब्रह्मैव नित्यम् अन्यद् अखिलम् अनित्यम् इति यद् विवेचनं तद् निश्चयः उत संशयः। यदि निश्चयः तर्हि श्रवणादिसाधनानां वैयर्थ्यं स्यात्। यदि उच्येत यत् संशय इति तर्हि संशयात्मकात् ज्ञानाद् वैराग्योदयो न स्यात्। विवेकः वैराग्यं प्रति कारणमिति सिद्धान्तः। कीदृशं ज्ञानमिदमिति चेदुच्यते- आनुमानिकम्। तथाहि अनुमानम्- इदम् अनित्यम् कृतकत्वाद्। यदनित्यं तस्य किमपि नित्यम् अधिष्ठानं स्यादेव। निरधिष्ठानम् अनित्यं न सम्भवति। एवरूपेण आलोचनात्मकप्रत्ययविशेष एव विवेकपदवाच्यः। ईदृशविवेकाद् कृतकेभ्य ऐहिकामुष्मिकेभ्यो विरागः नितरां सम्भवति। विवेकचूडामणौ अपि उक्तम् -

ब्रह्म सत्यं जगन्मिथ्येत्येवंरूपो विनिश्चयः।

सोऽयं नित्यानित्यवस्तुविवेकः समुदाहृतः ॥ इति

सरलार्थः - ब्रह्म सत्यं जगत् मिथ्या इत्येवंरूपः यः विनिश्चयः निर्धारणम्, सः अयं नित्यानित्यवस्तुविवेकः समुदाहृतः कथितः उक्तः।

नित्यानित्यवस्तुविवेकः यदा भवति तदा एव द्वितीये इहामुत्रफलभोगविरागे यत्नः फलवान् भवति। एवञ्च विवेकाद् वैराग्यस्य उदयो भवति।

२३.३) वैराग्यम्

इहामुत्रफलभोगविरागः अत्र वैराग्यपदार्थः। इह अस्मिन् लोके अमुत्र स्वर्गलोके कर्मजन्यं यत् फलं प्राप्यते तस्य भोगात् विरक्तिः, आसक्त्याः अभावः एव इहामुत्रफलभोगविरागः। वेदान्तसारे उक्तं -

ऐहिकानां स्रक्-चन्दनवनितादिविषयभोगानाम् अनित्यत्ववद् आमुष्मिकाणाम् अपि
अमृतादिविषयभोगानाम् अनित्यतया तेभ्यो नितरां विरतिः इहामुत्रफलभोगविरागः
इति। (वेदान्तसारः)

सरलार्थः- इहलोके भव ऐहिकः। स्रक् चन्दनं वनिता गृहम् इत्यादिविषया इहलोके भवाः। अर्थात् इहलोके एव जायन्ते। अत एते विषया ऐहिकाः। एतेषां विषयाणां भोगेन एव जन्तुः आत्मानं सुखिनं मन्यते। परन्तु ऐहिकवस्तुभ्यः यत् सुखं जायते तत् अनित्यम्। यतो हि विषयाः अनित्याः। अतः ततः जन्यं सुखम् अपि अनित्यम्। एवम् एव आमुष्मिकाणां परलोके लभ्यमानानां स्वर्गादिसुखानाम् अमृतादिविषयभोगानाम् अपि अनित्यत्वम्। तत्र प्रमाणम् -

तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयते एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयते।

(छा.उ.१.८.१६) इत्यादयः श्रुतयः।

सरलार्थः- कर्मणा चितः पृथिवीलोको भोगेन क्षीयते तथैव पुण्येन चितो लोकः स्वर्गलोकः अपि भोगेन क्षीयते। “क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति” इति गीतावचनम् अपि प्रमाणम्। अतो लौकिकं सुखं तथा स्वर्गसुखम् उभयम् अपि अनित्यम्। अतः तेभ्यो नितरां विरतिः अत्यन्ततया विमुखता एव इहामुत्रफलभोगविरागः। विवेकचूडामणौ अपि उक्तम् -

तद्वैराग्यं जुगुप्सा या दर्शनश्रवणादिभिः।

देहादिब्रह्मपर्यन्ते ह्यनित्ये भोगवस्तुनि ॥ (वि.चू.२१)

सरलार्थः- स्वदेहात् आरभ्य ब्रह्मलोकपर्यन्ते भोग्यवस्तुनि दर्शनेन श्रवणेन वा या जुगुप्सा घृणा तत् एव वैराग्यम्। अर्थात् मनुष्यशरीरम् अनित्यम् इति सर्वे एव जानन्ति। अत्यन्तविशिष्टकर्मज्ञानसाध्यो दुष्प्रापो ब्रह्मलोकः। एवम् विशिष्टपुण्यकर्मणा पुरुषो ब्रह्मलोकं प्राप्नोति। यद्यपि तत्र निवासो दीर्घकालपर्यन्तं भवति तथापि स लोको न नित्यः। ब्रह्मलोके प्राप्तस्य सुखस्य अवसानं भवति एव। तथाहि स्मृतिः-

आ ब्रह्मभुवनाल्लोकाः पुनरावर्तिनोऽर्जुन।

मामुपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म न विद्यते ॥ (गीता ८.१६)

सरलार्थः- आ ब्रह्मभुवनात् भवन्ति अस्मिन् भूतानि इति भुवनं, ब्रह्मणो भुवनं ब्रह्मभुवनं ब्रह्मलोक इत्यर्थः। आ ब्रह्मभुवनात् सह ब्रह्मभुवनेन लोकाः सर्वे पुनरावर्तिनः पुनरावर्तनस्वभावा हे अर्जुन। माम् एकम् उपेत्य तु कौन्तेय पुनर्जन्म पुनरुत्पत्तिः न विद्यते॥

कानिचन वस्तूनि अनित्यानि इति दृष्ट्वा एव ज्ञायते। अपि च कानिचन वस्तूनि अनित्यानि इति आप्तजनेभ्यः श्रुत्वा ज्ञायन्ते। उभयप्रकारेण भोग्यवस्तुनः अनित्यत्वस्य ज्ञानात् तस्मिन् अनित्ये या जुगुप्सा घृणा तत् एव वैराग्यम् इति उच्यते।

भोग्यविषयः द्विविधः। दृष्टः आनुश्रविकश्च। दृष्टः ऐहिकः अर्थात् अस्मिन् मृत्युलोके उपलभ्यमानः। आनुश्रविकश्च श्रुतिप्रमाणाद् ज्ञातः, पारलौकिकः, आमुष्मिकः, वेदादिविहितकर्मणा लभ्यः। तेषां विषयाणां भोगेच्छायाः अभावः वैराग्यम्।

पाठगतप्रश्नाः १

१. वेदान्ते अधिकारिणो विवेकः कः।
२. वेदान्ते अधिकारिणो वैराग्यं किम्।
३. स्वर्गफलं नित्यमनित्यं वेति सप्रमाणं वदत।

२३.४) शमादिषट्कसम्पत्तिः

शमः दमः उपरतिः तितिक्षा श्रद्धा समाधानम् इति एतत् शमादिषट्कम्। साधनचतुष्टयमध्ये इदं तृतीयं साधनम्। इतः पूर्वं विवेकः वैराग्यम् इति साधनद्वयं वर्णितम्। अधुना शमादयः क्रमशः उपस्थाप्यन्ते।

सम्पत्तिः का। अनुरूपः आत्मभावः सम्पत्तिः। अनुरूपः योग्यः। आत्मभावः आत्मनः स्वस्य भावः। यथा कश्चित् क्षत्रियकुलोत्पन्नः जनः युद्धादिभ्यः प्रायः बिभेति। तर्हि तस्मिन् पर्याप्तः क्षत्रियत्वभावः नास्ति। यद्यपि किञ्चिदस्ति, तथापि यावत् परिमाणं सामान्यतः क्षत्रिये अभिप्रेतं तावन्नास्ति। अर्थात् तस्मिन् क्षत्रियत्वस्य सम्पत्तिः नास्ति इति कथ्यते। इत्थम् क्षत्रिय इति पदप्रयोगाय तस्मिन् जने पर्याप्तं क्षत्रियत्वम् आवश्यकम्। अन्यथा स क्षत्रियपदवाच्यो न भवति। इत्थं क्षत्रिय इति पदं न तत्र प्रवर्तते। अर्थात् तस्मिन् जने क्षत्रियपदस्य प्रवृत्तिनिमित्तं नास्ति।

अत्र प्रकरणे शमादिषट्कस्य सम्पत्तिः अभीष्टा। अर्थात् शमादीनाम् अनुष्ठानेन गुणा आसादनीयाः सन्ति। तेषां च विशिष्टा मात्रा अभीष्टा। तावती मात्रा अस्ति चेत् मोक्षाय अलम्। तदा तथा मात्रा एव सम्पत्तिः वक्तुं शक्यते।

२३.४.१) शमः

“शमस्तावत् श्रवणादिव्यतिरिक्तविषयेभ्यः मनसः निग्रहः” इति उक्तं वेदान्तसारे। वस्तुतः मनसः निग्रहः एव शमः। वेदान्ततत्त्वस्य श्रवण-मनन-निदिध्यासनेन एव तत्त्वज्ञानं जायते। येन वृत्तिविशेषेण आत्मविषयकश्रवणादिभिन्नविषयेभ्यः बलात् मनसः निग्रहः भवति सः शमः। यदि सम्पूर्णतया मनोनिग्रहः स्यात् तर्हि वेदान्तश्रवणमपि न स्यात्। अत उक्तं श्रवणादिव्यतिरिक्तविषयेभ्यः इति। श्रवणादिविषयान् विहाय अन्येभ्यः मनोनिग्रहः कर्तव्य इति फलितार्थः। जीवस्य चित्तम् अतिशयचपलम्। एकस्मिन् विषये दीर्घकालं यावत् न तिष्ठति। बुभुक्षोः भोजनं प्रति यथा अभिरुचिः भवति तथा एव वैराग्ययुक्तस्य पुरुषस्य मनः तत्त्वज्ञाने अभिरुचिसम्पन्नं सत् अपि पूर्वसंस्कारवशात् विकसितं भवति। तस्यां दशायां येन वृत्तिविशेषेण पार्थिवं सुखम् अनित्यं परिणामे च दुःखजनकम् इति विविच्य बलपूर्वकं विषयेभ्य आकर्षति स वृत्तिविशेषः शमः। विवेकचूडामणौ अपि उक्तम् -

विरज्य विषयव्राताद् दोषदृष्ट्या मुहुर्मुहुः।

स्वलक्ष्ये नियतावस्था मनसः शम उच्यते ॥ (वि.चू.२२)

सरलार्थः- मुहुर्मुहुः प्रतिक्षणं दोषदृष्ट्या दोषदर्शनेन विषयव्रातात् विषयसमूहात् विरज्य वैराग्यप्राप्त्या मनसः स्वलक्ष्ये ब्रह्मतत्त्वज्ञाने नियतावस्था निश्चलरूपेण अवस्थानं शमः उच्यते कथितो भवति।

२३.४.२) दमः

“दमो बाह्येन्द्रियाणां तद्व्यतिरिक्तविषयेभ्यो निवर्तनम्” इति वेदान्तसारे उक्तम्। बाह्येन्द्रियाणां चक्षुः-कर्ण-नासिका-जिह्वा-त्वचां तद्विषयेभ्यः आकर्षणम्। चक्षुषः रूपात्, कर्णस्य शब्दात्, नासिकायाः गन्धात्, जिह्वायाः रसात्, त्वचः स्पर्शात् आकर्षणं येन वृत्तिविशेषेण क्रियते स दमः। वस्तुतः दमः हि बाह्येन्द्रियाणां निग्रहः। यदि सम्पूर्णतया इन्द्रियाणि निवृत्तानि तर्हि वेदान्तश्रवणमपि न स्यात्। अत उक्तं तद्व्यतिरिक्तविषयेभ्यो निवर्तनम् इति। अर्थात् श्रवणादिव्यतिरिक्तविषयेभ्यः इति। श्रवणादिविषयान् विहाय अन्येभ्यः इन्द्रियाणां निवर्तनं कर्तव्यम् इति फलितार्थः।

आदौ अन्तरिन्द्रियस्य निग्रहः कर्तव्यः। ततः बाह्येन्द्रियाणां निग्रहः। तस्मात् आदौ शमस्य निर्देशः। ततः परं दमस्य निर्देशः। यदि मनः वशीभूतं भवति तर्हि चक्षुरादीनां निग्रहः शक्यसम्भवः। मनसः सङ्कल्पवशात् एव चक्षुरादयः रूपादीन् विषयान् प्रति धावन्ति। तद्यथा कोऽपि पुरुषः कस्मिंश्चित् विषये मनसः नियोगं करोति तदा तस्य सम्मुखे सुरुपं तिष्ठति चेदपि न पश्यति, सुगीतं भवति चेदपि न शृणोति। अतः मनसः निग्रहः भवति चेत् बहिरिन्द्रियाणां स्वतः निग्रहः भवति। परन्तु संस्कारवशात् विकसितं भवति। तस्मात् यत्नः कर्तव्यः। विवेकचूडामणौ दमविषये उक्तम् -

विषयेभ्यः परावर्त्य स्थापनं स्वस्वगोलके।

उभयेषामिन्द्रियाणां स दमः परिकीर्तितः ॥ इति (२३)

सरलार्थः- उभयेषाम् इन्द्रियाणां ज्ञानेन्द्रियाणां कर्मेन्द्रियाणां च विषयेभ्यः स्वस्वविषयेभ्यः परावर्त्य विमुखीकृत्य स्वस्वगोलके स्वस्वस्थाने स्थापनं स्थिरीकृत्य निश्चलरूपेण रक्षणं, सः दमः परिकीर्तितः कथितः।

शमदमवान् पुरुषः एव स्थितप्रज्ञः इति भगवान् श्रीकृष्णः अपि गीतायाम् उक्तवान् -

यदा संहरते चायं कुर्मोऽङ्गानीव सर्वशः।

इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेभ्यस्तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता ॥ इति (२.५८)

सरलार्थः- यदा अयं कुर्मः अङ्गानि इव सर्वशः इन्द्रियाणि इन्द्रियार्थेभ्यः संहरते तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता भवति इति अन्वयः। अर्थात् इन्द्रियाणि सर्वदा अपि शब्दादिषु विषयेषु प्रवृत्तानि भवन्ति। कुर्मः यथा भयात् स्वानि अङ्गानि संकोचयति तथा यदा अयं ज्ञाननिष्ठायां प्रवृत्तः जनः सर्वाणि इन्द्रियाणि शब्दादिभ्यः संकोचयति तदा तस्य प्रज्ञा प्रतिष्ठिता भवति। स च स्थितप्रज्ञः भवति।

२३.४.३) उपरतिः

वेदान्तसारे उपरतेः लक्षणद्वयम् उक्तम् - “निवर्तितानाम् एतेषां तद्व्यतिरिक्तविषयेभ्यः उपरमणम् उपरतिः” अथवा “विहितानां कर्मणां विधिना परित्यागः” इति।

मनसः तथा बहिरिन्द्रियाणां निग्रहेण एव तत्त्वज्ञानस्य मार्ग उन्मुक्तो न भवति। पूर्वतनवासनावशात् तानि पुनः चञ्चलानि भवन्ति। अतः निवर्तितानाम् बाह्येन्द्रियाणाम् मनसः च श्रवणादिव्यतिरिक्तविषयेभ्यः पुनः पुनः दोषदर्शनेन उपरमणम् निवृत्तिः एव उपरतिः।

उपरतेः अपरोऽप्यर्थः शास्त्रकृद्भिः प्रतिपाद्यते। शास्त्रविहितानां नित्यनैमित्तिकप्रायश्चित्तानां विधिपूर्वकं परित्यागः एव उपरतिः इति द्वितीयोऽर्थः। विवेकचूडामणौ उक्तम् - “बाह्यानालम्बनं वृत्तरेषोपरतिरुत्तमा” इति। वृत्तेः मनसः विषयप्रकाशकशक्तेः, बाह्यानालम्बनं बाह्यानात्मवस्त्वाकारेण परिणामाभावः एव उत्तमा उपरतिः।

२३.४.४) तितिक्षा

“तितिक्षा शीतोष्णादिद्वन्द्वसहिष्णुता” इति उक्तम्। अर्थात् शीतोष्णप्रभृति-परस्परविरुद्धानां द्वन्द्वानां तथा ततः उत्पन्नसुखदुःखादीनां सहनम्। सर्वे जीवाः सुखेन आनन्दम् अनुभवन्ति। आनन्देन प्रमादः न भवति। परन्तु दुःखस्य सहनं सर्वे कर्तुं न शक्नुवन्ति। अतः दुःखकारणात् प्रमादं कुर्वन्ति बहवः। परन्तु यः तितिक्षाम् अभ्यस्यति तस्य समीपे सुखं दुःखम् उभयम् अपि समानम्। सः सुखेन अत्यधिकम् आनन्दम् न अनुभवति, दुःखेन अपि दुःखितः न भवति। अतः सः अप्रमादः धैर्यवान् भूत्वा साधनातः अविचलितः न भवति। विवेकचूडामणौ उक्तम् -

सहनं सर्वदुःखानामप्रतीकारपूर्वकम्।

चिन्ताविलापरहितं सा तितिक्षा निगद्यते ॥ (वि.चू.)

सरलार्थः- सर्वदुःखानां सर्वविधदुःखानां चिन्ताविलापरहितं चिन्तां विलापं च त्यक्त्वा अप्रतीकारपूर्वकम् प्रतीकारम् अकृत्वा सहनं स्वीकारः एव तितिक्षा निगद्यते उच्यते इत्यर्थः।

वस्तुतः शमदमोपरतिभ्यः बहिर्विषयेभ्यः निवृत्तिः भवति। तितिक्षायां तु अन्तर्विषयेभ्यः चित्तस्य निवर्तनं भवति इति एतावान् भेदः।

शमादीनां बोधाय उदाहरणमेकं प्रस्तूयते। तद्यथा कश्चिद् चञ्चलो बालः इतस्ततः धावति। स अपरत्र गतश्चेत् तम् माता स्वसमीपम् आनयति। पुनः स अन्यत्र धावति, गच्छति च। तदा पुनः माता तम् गृहीत्वा स्वसमीपम् आनयति। इत्थम् गतस्य शिशोः आनयनम् दमनम् दमः वा कथयितुम् शक्यते।

ततश्च यदा स बालः गमनाय उद्युक्तः तदा एव माता तं गमनाद् वारयति। किञ्च दूरगमनं विपज्जनकम् इत्यादि बोधयति। मातुः तादृशवचनात् वारं वारं निग्रहाच्च स शिशुः स्वस्थानाद् अन्यत्र न गच्छति। परन्तु तत्र गमनाय उद्युक्तश्चेत् माता सदा बोधयति। एवञ्च एतावता गमनसम्भावनापि वर्तते। एवं सति गमनाद् विरतिः शमः इति कथयितुं शक्यते।

बालो गतश्चेद् आनीतः। ततः गमनाद् वारितः। अधुना माता बालं तथा बोधयति येन बालस्य गमनसम्भावना एव नास्ति। गमनप्रवृत्तिरेव अपाकृता। यदर्थं गच्छति गन्तुमिच्छति तत्र अधुना बालो न रमते। इत्थमियम् उपरतिः इति वक्तुं शक्यते।

यदा बाले अनुकूलाः प्रतिकूला वा आघाता भवन्ति तदापि स न विचलितो भवति। इयं तस्य तितिक्षा।

एवं चित्तस्य विविधाः अवस्थाः वृत्तिविशेषाः शमदमोपरतितितिक्षाशब्दैः उच्यन्ते।

२३.४.५) श्रद्धा

केवलेन श्रवणादिना तत्त्वसाक्षात्कारः न भवति। श्रवणादिकं श्रद्धापूर्वकं कर्तव्यम् एव। श्रद्धा का इति चेदुच्यते - “गुरुपदिष्टवेदान्तवाक्येषु विश्वासः श्रद्धा” इति। गुरुवचनेषु तथा गुरुपदिष्टशास्त्रवचनेषु दृढतरविश्वासः एव श्रद्धा। आत्मतत्त्वजिज्ञासोः श्रद्धा एव मेरुदण्डः। श्रद्धा नास्ति चेत् शतशः उपदेशे अपि अर्थस्य अवधारणं न भविष्यति। अतः आत्मजिज्ञासोः श्रद्धायाः अवलम्बनम् अनिवार्यम्। विवेकचूडामणौ उक्तम् -

शास्त्रस्य गुरुवाक्यस्य सत्यबुद्धवधारणम्।

सा श्रद्धा कथिता सद्भिर्गया वस्तूपलभ्यते ॥ (वि.चू.)

गुरुवाक्यस्य गुरुणा उपदिष्टस्य वाक्यस्य, तथा शास्त्रवाक्यस्य वेदान्तवाक्यस्य, सत्यबुद्ध्यवधारणं सत्यतया ग्रहणं, यया येन निश्चयेन वस्तूपलभ्यते आत्मनः उपलब्धिः भवति सा श्रद्धा कथिता सर्वैः उक्ता।

श्रद्धाविश्वासयोः को भेदः। दृढतरविश्वास एव श्रद्धा। यथा कश्चित् कञ्चित् तृषार्तमाह- समीपे कूपोऽस्ति। जलं चास्ति तस्मिन्। कृते प्रयत्ने लभेत इति। श्रुत्वा यदि कूपं प्रति गच्छेत् तर्हि तस्य अयं विश्वासः श्रद्धा कथितुम् शक्यते। यथा विश्वासः तथा प्रवृत्तिः चेत् स विश्वासः श्रद्धा। विश्वासे श्रद्धायां

वा विषयस्य प्रत्यक्षानुभवः नास्ति। अनुमानेन शब्दप्रमाणेन वा ज्ञातम्। यथा स्वर्गकामो यजेत इति वेदवाक्याद् ज्ञातं यत् स्वर्गादिसुखं लिप्सुः चेत् यागं कुर्यात्। तत्र यः यागं करोति तस्य वेदे श्रद्धा अस्ति। यश्च केवलं वेदप्रामाण्यं स्वीकरोति परन्तु वेदोक्तप्रकारेण नाचरति तस्य वेदे विश्वासः अस्ति, श्रद्धा नास्ति। अत इदं वक्तुं शक्यते यत् प्रवृत्तिजनको विश्वासः श्रद्धा भवति।

२३.४.६) समाधानम्

“निगृहीतस्य मनसः श्रवणादौ तदनुगुणविषये च समाधिः समाधानम्।” अर्थात् विषयेभ्यः प्रत्याहृतस्य चित्तस्य आत्मनः विषये श्रवण-मनन-निदिध्यासने तथा तस्य अनुगुणविषये गुरुशुश्रूषादौ अवस्थानम् एव समाधानम्। अस्याम् दशायाम् एवं किमपि न कर्तव्यं येन समाधाननाशः स्यात्। विवेकचूडामणौ उक्तम् -

सम्यगास्थापनं बुद्धेः शुद्धे ब्रह्मणि सर्वथा।

तत्समाधानमित्युक्तं न तु चित्तस्य लालनम्॥ (वि.चू.)

शुद्धे निर्गुणे ब्रह्मणि ब्रह्मविषयकतत्त्वज्ञाने बुद्धेः चित्तस्य सम्यक् यथार्थतया स्थापनं स्थिरीकरणम् एव समाधानम् इत्युक्तम्। तु किन्तु चित्तस्य लालनम् कौतुहलात् वेदान्ततत्त्वस्य आलोचनेन मनसः तृप्तिलाभः न समाधानम् इत्यर्थः।

अत्र यत् समाधानम् उच्यते तत् चित्तवृत्तिनिरोधरूपं नास्ति। यदि अत्रैव चित्तवृत्तिनिरोधः स्यात् तर्हि साधनचतुष्टयसम्पन्नः गुरुसमीपं न गच्छेत्। श्रवणादिमपि न कुर्यात्। निरोधे सति कुत एतद् उपपद्येत। अतः वेदान्तस्य श्रवणादौ तदनुकूलविषयाणां सदा चिन्तनमेव अत्र समाधानम्।

२३.५) मुमुक्षुत्वम्

मोक्तुम् इच्छति इति मुमुक्षुः। तस्य भावो मुमुक्षुत्वम्। मुमुक्षुत्वं मोक्षेच्छा। मुमुक्षाया उदयात् मोक्षोपायस्य जिज्ञासा सुतारम् उदेति। ततो ब्रह्म जिज्ञासति। ब्रह्मजिज्ञासा कस्य भवति। न हि संसारविषयात् साध्यसाधनादिभेदलक्षणाद् अविरक्तस्य आत्मैकत्वज्ञानविषये अधिकारः, अतृषितस्य इव पाने।

मुमुक्षुत्वस्य अर्थस्तावत् मोक्षे इच्छा। आत्मज्ञानप्राप्तये एतत् एव प्रधानं साधनम्। यदि पुरुषस्य मोक्षप्राप्तये इच्छा न भवति तर्हि मोक्षोपायस्य अन्वेषणं न करोति। तस्मात् आत्मदर्शनम् अपि न करोति। तेन आत्मदर्शनं मोक्षस्य मार्गः, वेदान्ततत्त्व-श्रवण-मनन-निदिध्यासनम् आत्मदर्शने कारणम् इति बोद्धुं न शक्नोति। अतः वेदान्ते तस्य प्रवृत्तिः एव न स्यात्। तेन वेदान्तैकवेद्यस्य आत्मनः ज्ञानम् अपि तस्य न भवति। अतः अधिकारिणः मोक्षेच्छा अवश्यं स्यात्। विवेकचूडामणौ शङ्कराचार्येण उक्तम् -

अहंकारादिदेहान्तान् बन्धानज्ञानकल्पितान्।

स्वस्वरूपावबोधेन मोक्तुमिच्छा मुमुक्षुता॥ (वि.चू.)

सरलार्थः- अहंकारादिदेहान्तान् सूक्ष्मात् अहंकारात् आरभ्य स्थूलदेहपर्यन्तम्, अज्ञानकल्पितान् अज्ञानात् उत्पन्नान् बन्धान् बन्धसहमूहान् स्वस्वरूपावबोधेन आत्मज्ञानेन मोक्तुम् इच्छा एव मुमुक्षुता इति।

साधनचतुष्टये कार्यकारणभावः।

एवं साधनचतुष्टयं निरूपितम्। यावत् नित्यानित्यवस्तुविवेकः न भवति तावत् अनित्ये वस्तुनि वैराग्यं न उत्पद्यते। वैराग्यं विना शमादीनाम् अपि प्रतिष्ठा न सम्भवति। शमादीनाम् अभावे मोक्षविषयिणी इच्छा एव न सम्भवति। मोक्षे इच्छां विना ब्रह्मजिज्ञासा अपि न स्यात्। तस्मात् आदौ नित्यानित्यवस्तुविवेकः ततः इहामुत्रफलभोगविरागः ततः शमादिषट्कसम्पत्तिः ततः मुमुक्षुत्वम् इति क्रमेण तेषामुल्लेखः।

पाठगतप्रश्नाः २

४. शमादिषट्कसम्पत्तौ शमादिषट्कं किम्।
५. शमादिषट्कसम्पत्तौ सम्पत्तिपदस्य कोऽर्थः।
६. शमः कः कथ्यते। कस्य शमः क्रियते।
७. दमः कः कथ्यते। किं दमनीयम्।
८. उपरतिः का। कुतः उपरतिः।
९. तितिक्षा का। तितिक्षाविषयः कः।
१०. श्रद्धापदस्य कोऽर्थः। श्रद्धाविषयः कः।
११. समाधानं किम्। कस्मिन् समाधानम्।
१२. का मुमुक्षा। कुतो मुमुक्षा।

२३.६) विषयः

अनुबन्धेषु अधिकारी कः इति एतावता उक्तम्। द्वितीयः अनुबन्धस्तावद् विषयः। सोऽधुनात्रोपस्थाप्यते।

शास्त्रजप्रमानिवर्त्याज्ञानगोचरः विषयः कथ्यते। अर्थात्- प्रस्तुतशास्त्रस्य पठनेन काचित् प्रमा जायेत सा शास्त्रजप्रमा। तथा प्रमया निवर्त्य दूरीकर्तव्यं किमपि अज्ञानं स्यात्। तस्य अज्ञानस्य कश्चिद् विषयो भवति। स एव विषयः अनुबन्धेषु अन्यतमः विषयः भवति। यं विषयं ज्ञातुं शास्त्रं पठति स विषय एव अनुबन्धः। शास्त्राध्ययने अनुबन्धत्वेन कः विषयः उक्तः अस्ति इति स्पष्टं ज्ञानम् आवश्यकम्। यतो हि ग्रन्थे नैके विषया उच्यन्ते। समग्रं ग्रन्थं पठित्वा सारभूतं किं ग्राह्यम्, लेखकः किं ग्राहयितुम् ग्रन्थं

प्रणीतवान् इति स्पष्टता यदि अस्ति तर्हि तात्पर्यग्रहणे भ्रमो न भवति। अन्यथा लेखकेन अभीष्टं त्यक्त्वा अन्यदेव गृह्णीयात् पाठकः।

वेदान्तस्य विषयो भवति- **जीवब्रह्मैक्यं शुद्धचैतन्यं प्रमेयम्**। कुतः इदमेव भवति विषयः। यतो हि तत्रैव वेदान्तानां तात्पर्यमस्ति। किमत्र प्रमाणं यत् तत्रैव वेदान्तानां तात्पर्यमिति। तत्र प्रमाणं श्रुतिः। तथाहि उपनिषद्वाक्यानि- अयमात्मा ब्रह्म, तत्त्वमसि, अहं ब्रह्मास्मि, प्रज्ञानं ब्रह्म इत्यादीनि। एतैः वाक्यैः जीवब्रह्मणोः ऐक्यम् एव प्रतिपाद्यते।

वेदान्तवाक्यैः जीवब्रह्मणोः कीदृशम् ऐक्यं विवक्षितम्। नीरक्षीरवत् गौणं वा घटाकाशपटाकाशवत् मुख्यं वा। नीरं क्षीरम् उभयं भिन्नम्। परन्तु तयोः मिश्रणे कृते जलदुग्धयोः साधारणतया पृथक्करणं न सम्भवति। तयोः ऐक्यम् अनुभूयते। वेदान्तवाक्यैः एतादृशम् ऐक्यं विवक्षितं वा। उच्यते “शुद्धचैतन्यम्” इति। अर्थात् ऐक्यशब्देन अत्र नीरक्षीरवत् गौणम् ऐक्यं न विवक्षितम्। अत्र ऐक्यशब्दार्थः अभेदः इति। घटमध्यवर्ती आकाशः महाकाशस्य एव अंशः। परन्तु घटरूपावरणवशात् पृथक् इति अनुभूयते। यथा घटमध्यवर्ती आकाशः घटस्य नाशे जाते महाकाशेन सह मिलितः भवति, द्वयोः औपाधिकः भेदः निवर्तते, द्वयोः ऐक्यं भवति। तथैव अज्ञाननाशे जाते जीवचैतन्यं शुद्धचैतन्यरूपेण ब्रह्मचैतन्येन सह एकात्मभावं प्राप्नोति। एतादृशं मुख्यम् ऐक्यम् एव वेदान्तस्य प्रतिपाद्यम्। आत्मोपनिषदि आम्नातं -

घटे नष्टे यथा व्योम व्योमैव भवति स्वयम्।

तथोपाधिविलये ब्रह्मैव ब्रह्मवित् स्वयम्॥ (१/२२)

अर्थात् - घटे नष्टे घटस्य नाशः भवति चेत् यथा व्योम घटमध्यवर्ती आकाशः व्योमैव स्वयं भवति, स्वयम् एव महाकाशः भवति, तथा उपाधिविलये आवरणनाशे अज्ञाननाशे जाते ब्रह्मवित् जीवात्मा ब्रह्मैव परं ब्रह्म एव स्वयं भवति।

वस्तुतः जीवब्रह्मणोः अभेदः एव विद्यते। तत्र या भेदप्रतीतिः सा अज्ञानमूला। एतादृशम् अज्ञानं तावत् तिष्ठति यावत् स्वरूपज्ञानं भवति। अतः अज्ञानं नाशयित्वा जीवब्रह्मणोः शुद्धचैतन्यरूपस्वरूपप्रतिपादनाय एव एतादृशः विषयः स्वीकृतः।

२३.७) सम्बन्धः

अनुबन्धेषु अधिकारी विषयः च इति एतावता उक्तौ। तृतीयः अनुबन्धस्तावद् सम्बन्धः। सोऽधुनात्रोपस्थाप्यते।

सम्बन्धः द्विष्टो भवति। चतुर्षु अनुबन्धेषु परस्परं के सम्बन्धाः इति अत्र द्रष्टव्यम्।

बोध्यबोधकभावसम्बन्धः- ग्रन्थो बोधकः। विषयो बोध्यः। अतः ग्रन्थविषययोः बोध्यबोधकभावसम्बन्धः भवति। विषयः प्रमेयः। बोधकं च प्रमाणम्। अतः प्रमेयप्रमाणयोः सम्बन्धः बोध्यबोधकभावसम्बन्धः।

प्रमेयं जीवब्रह्मणोः ऐक्यम्, अभेदः। तत्प्रतिपादकम् प्रमाणम् उपनिषदादि। ग्रन्थेन सह विषयस्य सर्वदा बोध्यबोधकभावः एव सम्बन्धः भवति। शास्त्रं ग्रन्थः वा बोधकम्, विषयश्च बोध्यः। अतः विषयेण

सह शास्त्रस्य बोद्ध्यबोधकभावसम्बन्धः। बोद्ध्यशब्दार्थः बोधस्य विषयः, बोधकशब्दार्थः बोधस्य जनकः अर्थात् यः बोधं जनयति। शास्त्रात् ग्रन्थात् वा उत्पन्नस्य बोधस्य विषयः भवति ग्रन्थप्रतिपाद्यविषयः। अतः स बोद्ध्यः इति उच्यते। शास्त्रं विषयबोधस्य जनकम्। अतः तद् बोधकम् इति उच्यते। एतादृशस्य एव सम्बन्धस्य ज्ञानं भवति चेत् विषयं जिज्ञासुः तस्य बोधके शास्त्रे प्रवर्तते। शास्त्राध्ययनं च करोति।

२३.८) प्रयोजनम्

अनुबन्धेषु अधिकारी विषयः सम्बन्धश्च इति एतावता उक्ताः। चतुर्थः अनुबन्धस्तावद् प्रयोजनम्। तदधुनात्रोपस्थाप्यते।

“प्रयोजनम् अनुद्दिश्य न मन्दोऽपि प्रवर्तते”।

प्रयोजनम् अज्ञात्वा मन्दबुद्धिः जनः अपि कस्मिन्नपि कार्ये प्रवृत्तः न भवति, तर्हि मतिमतां का कथा। ते तु अवश्यम् एव प्रवृत्ता न भविष्यन्ति प्रयोजनज्ञानाभावे।

“यमर्थमधिकृत्य प्रवर्तते तत् प्रयोजनम्” (१.१.२४) इति गौतमीयं सूत्रम् अपि कथयति यत् यद् वस्तु अधिकृत्य अर्थात् यस्य वस्तुनः प्राप्तये पुरुषः कस्मिन्नपि कार्ये प्रवृत्तः भवति, तद् वस्तु एव प्रयोजनम्। कुमारिलभट्टः अपि आह -

सर्वस्यैव तु शास्त्रस्य कर्मणो वापि कस्यचित्।

यावत् प्रयोजनं नोक्तं तावत् तत् केन गृह्यते ॥

अतः शास्त्रादौ ग्रन्थादौ वा शास्त्रस्य ग्रन्थस्य वा प्रयोजनम् उक्तं भवति। तस्मात् अनुबन्धचतुष्टये प्रयोजनस्य अन्तर्भावः।

वेदान्तशास्त्रस्य प्रयोजनम् हि जीवब्रह्मैकरूपप्रमेयविषयकस्य अज्ञानस्य निवृत्तिः स्वस्वरूपानन्दावाप्तिश्च इति। तदेव प्रकारान्तरेण कथ्यते - आत्यन्तिकी संसारनिवृत्तिः ब्रह्मप्राप्तिलक्षणा।

जीवब्रह्मणोः ऐक्यस्य प्रतिपादनमेव वेदान्तस्य मुख्यो विषयः। ऐक्यज्ञानेन मोक्षः सिध्यति। संसारस्य आत्यन्तिकनिवृत्तिः भवति।

जीवब्रह्मैक्यप्रमेयगताज्ञाननिवृत्तिः ब्रह्मणा सह आत्मन ऐक्यविषयकाज्ञानस्य निवृत्तिः तथा स्वस्वरूपानन्दावाप्तिश्च, स्वरूपज्ञाने य आनन्दः तस्य प्राप्तिः। ऐक्यगताज्ञाननिवृत्तिः भवति चेत् एव स्वस्वरूपानन्दप्राप्तिः भवति।

पाठगतप्रश्नाः ३

१३. वेदान्तस्य विषयः कः। स एव विषयः कुतः।

१४. वेदान्तस्य अनुबन्धेषु सम्बन्धः कः। सम्बन्धः कयोः।
 १५. वेदान्तस्य प्रयोजनं किम्। कथमिदं प्रयोजनं सिद्ध्यति।
 १६. अयमनुबन्धेषु अन्यतमः।
 (क) शमः (ख) विवेकः (ग) प्रयोजनम् (घ) वैराग्यम्
 १७. अयमनुबन्धेषु अन्यतमः।
 (क) शमः (ख) विवेकः (ग) विषयः (घ) वैराग्यम्।
 १८. अयमनुबन्धेषु अन्यतमः।
 (क) शमः (ख) विवेकः (ग) अधिकारी (घ) वैराग्यम्
 १९. अयमनुबन्धेषु अन्यतमः।
 (क) शमः (ख) विवेकः (ग) सम्बन्धः (घ) वैराग्यम्
 २०. अयमनुबन्धेषु अन्यतमः नास्ति।
 (क) शमः (ख) विषयः (ग) प्रयोजनम् (घ) अधिकारी
 २१. अयमनुबन्धेषु अन्यतमः नास्ति।
 (क) दमः (ख) विवेकः (ग) प्रयोजनम् (घ) वैराग्यम्
 २२. अयमनुबन्धेषु अन्यतमः नास्ति।
 (क) मुमुक्षुत्वम् (ख) विवेकः (ग) प्रयोजनम् (घ) वैराग्यम्
 २३. अयं साधनचतुष्टये अन्यतमः।
 (क) शमः (ख) विवेकः (ग) प्रयोजनम् (घ) श्रद्धा
 २४. अयं साधनचतुष्टये अन्यतमः।
 (क) विषयः (ख) विवेकः (ग) प्रयोजनम् (घ) अधिकारी
 २५. शमादिषट्कसम्पत्तौ इदं नान्तर्भवति।
 (क) उपरतिः (ख) तितिक्षता (ग) मुमुक्षुत्वम् (घ) श्रद्धा
 २६. शमादिषट्कसम्पत्तौ इदं नान्तर्भवति।
 (क) उपरतिः (ख) तितिक्षता (ग) वैराग्यम् (घ) श्रद्धा
 २७. शमादिषट्कसम्पत्तौ इदं नान्तर्भवति।
 (क) उपरतिः (ख) तितिक्षता (ग) सम्बन्धः (घ) श्रद्धा
 २८. विषयेभ्यो मनसो निग्रहः किमुच्यते।
 (क) शमः (ख) दमः (ग) उपरतिः (घ) वैराग्यम्
 २९. विषयेभ्यो बाह्येन्द्रियाणां निग्रहः किमुच्यते।
 (क) शमः (ख) दमः (ग) उपरतिः (घ) वैराग्यम्
 ३०. विषयेभ्यो निवर्तितानाम् इन्द्रियाणां मनसः च श्रवणादौ एकाग्रता किमुच्यते।
 (क) शमः (ख) दमः (ग) उपरतिः (घ) वैराग्यम्

३१. शीतोष्णादिद्वन्द्वसहनं किमुच्यते।

(क) तितिक्षा (ख) दमः (ग) उपरतिः (घ) वैराग्यम्

३२. वेदान्तानां कुत्र तात्पर्यम्।

(क) कर्मणि (ख) ब्रह्मणि (ग) स्वर्गे (घ) देहधारणे

२३.९) गुरुपसदनम्

इतः पूर्वम् अस्मिन् पाठे अनुबन्धा आलोचिताः। तेषु अधिकारी अन्यतमः। स च उक्तलक्षणलक्षितः अधिकारी जननमरणात्मकं चक्रं परीक्ष्य तद्गतव्याध्यादिकं च विचिन्त्य संसारानलसन्तप्तः गुरुम् उपसर्पति। तद्यथा सूर्यातपेन दग्धमस्तको दाहनिवृत्तिकामः शीतलं जलराशिम् अनुसरति तथा संसारतापत्रयदन्दह्यमानः तापनिवृत्तिकामः स्वस्वरूपं जिज्ञासुः संसारनिवर्तकं श्रौत्रियं ब्रह्मनिष्ठं करतलामलकवत् स्वप्रकाशात्मस्वरूपसमर्पकं गुरुम् उपसर्पति। गत्वा च तम् मनोवाक्कायकर्मभिः सेवते। तदा तथा उपस्थिते शिष्याय गुरुः उपदिशति परकरुणया-

तस्मै स विद्वानुपसन्नाय सम्यक्

प्रशान्तचित्ताय शमान्विताय।

येनाक्षरं पुरुषं वेद सत्यं

प्रोवाच तां तत्त्वतो ब्रह्मविद्याम् ॥ (मु.१.२.१३)

सरलार्थः- तस्मै सः विद्वान् गुरुः ब्रह्मवित् , उपसन्नाय उपगताय। सम्यक् यथाशास्त्रमित्येतत्। प्रशान्तचित्ताय उपरतदर्पादिदोषाय। शमान्विताय बाह्येन्द्रियोपरमेण च युक्ताय, सर्वतो विस्क्तायेत्येतत्। येन विज्ञानेन यया विद्यया च परया अक्षरम् पुरुषशब्दवाच्यं पूर्णत्वात्पुरि शयनाच्च, सत्यं तदेव परमार्थस्वाभाव्याद् अव्ययम् , अक्षरं चाक्षरणाद् अक्षतत्वाद् अक्षयत्वाच्च, वेद विजानाति तां ब्रह्मविद्यां तत्त्वतः यथावत् प्रोवाच प्रब्रूयादित्यर्थः। आचार्यस्य अपि अयमेव नियमो यद् न्यायप्राप्तसच्छिष्यनिस्तारणम् अविद्यामहोदधेः।

शान्तो दान्त उपरतिस्तिक्षुः समाहितो भूत्वाऽत्मन्येवात्मानं पश्यति। (बृ.उ.

४.४.२३)

सरलार्थः- शान्तः बाह्येन्द्रियव्यापारत उपशान्तः, तथा दान्तः अन्तःकरणतृष्णातो निवृत्तः, उपरतः सर्वेषणाविनिर्मुक्तः सन्न्यासी, तितिक्षुः द्वन्द्वसहिष्णुः, समाहितः इन्द्रियान्तःकरणचलनरूपाद् व्यावृत्त्या एकाग्रतारूपेण समाहितो भूत्वा सर्वं समस्तम् आत्मानमेव पश्यति, नान्यत् आत्मव्यतिरिक्तं बालाग्रमात्रम् अप्यस्तीत्येवं पश्यति। शान्तः इति पदेन शमः उक्तः। दान्तः इत्यनेन दमः उक्तः। उपरतः इत्यस्मात् उपरतिः ज्ञायते। तितिक्षुः इत्यनेन तितिक्षा अवगम्यते। समाहितः इति शब्देन समाधानं ज्ञायते। इत्थं यः शमदमोपरतितितिक्षासमाधानवान् स आत्मानं पश्यति। तस्यास्यार्थस्य संग्रहं करोति उपदेशसाहस्री-

प्रशान्तचित्ताय जितेन्द्रियाय च

प्रहीणदोषाय यथोक्तकारिणे।

गुणान्विताय अनुगताय सर्वदा

प्रदेयमेतत् सततं मुमुक्षवे ॥ (१६.१२)

सरलार्थः- प्रशान्तचित्ताय- प्रशान्तं चित्तं यस्य स प्रशान्तचित्तः। तस्मै। अनेन शमगुणयुक्त उक्तः। जितेन्द्रियाय- जितानि इन्द्रियाणि येन स जितेन्द्रियः। तस्मै। अनेन दमगुणयुक्त उक्तः। दोषाः रागादयः। ते च पापप्रभवाः। ते प्रहीणाः यस्य स प्रहीणदोषः। तस्मै। अनेन यस्य चित्तं शुद्धं स उक्तः। यथा उक्तं शास्त्रेण गुरुणा च तथा करोति स यथोक्तकारी। तस्मै। अनेन काम्यनिषिद्धवर्जनपुरःसरं नित्याद्यनुष्ठानेन ईश्वरप्रीतिः येन लब्धा स उक्तः। गुणा विवेकवैराग्योपरतितितिक्षासमाधानानि। तैः अन्वितः गुणान्वितः। तस्मै। अनुगताय गुरुसेवापराय। अनेन श्रद्धा उक्ता। श्रद्धालुः खलु अनुगतः गुरुसेवापरो भवति।

एवम् **अधिगताखिलवेदार्थः शुद्धचित्तः एकाग्रमानसः साधनचतुष्टयसम्पन्नः** अधिकारी भवति। एवम् अधिकारसम्पादनात् परं श्रवणादिकं कर्तव्यम्। परन्तु शास्त्रविदपि अधिकारी स्वातन्त्र्येण ब्रह्मज्ञानान्वेषणं न कुर्यात्। अतः अधिकारलाभोत्तरं श्रवणादीनां कृते गुरुसमीपं गन्तव्यमेव। तथाहि श्रुतिः-

परीक्ष्य लोकान् कर्मचितान् ब्राह्मणो निर्वेदमायान्नास्त्यकृतः कृतेन।

तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत् समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम् ॥ (मु.१.२.१२)

सरलार्थः - ब्राह्मणः ब्रह्मविद्यां लब्धुम् इच्छुः लोकान् परीक्षेत। प्रत्यक्षानुमानोपनागमैः प्रमाणैः सर्वतः याथात्म्येन लोकान् अवधारयेदित्यर्थः। के लोकाः परीक्षणीयाः। अव्यक्तादिस्थावरान्ताः सर्वेऽपि परीक्षणीयाः। ईदृश्या परीक्षया किम् अवधारयेत्। इत्थम् अवधारयेत्- एते लोकाः उत्पत्तिविनाशशालिनः सन्ति। अनेकानर्थशतसहस्रसङ्कुलाः सन्ति। कदलीगर्भवद् असाराः सन्ति। मायामरीच्युदकसमाः सन्ति। गन्धर्वनगराकारस्वप्नजलबुद्बुदफेनसमाः सन्ति। प्रतिक्षणं प्रध्वंसिनः सन्ति। यश्च अविद्यावान् भवति स एव सकामो विहितानि कर्माणि करोति, तत्कर्मणा एते लोकाः प्राप्यन्ते। अत एव एते लोकाः कर्मचिताः। धर्माधर्मनिर्वर्तिताः इति। इत्थम् अवधारणं कुर्यात्। इत्थम् परीक्षेत।

परीक्षणानन्तरं किं कुर्यात्। उच्यते- स निश्चिनुयात् यत् - **नास्ति अकृतः कृतेन**। अर्थात् इह संसारे नास्ति कश्चिदपि अकृतः अर्थात् नित्यः पदार्थः। सर्वे लोकाः कर्मचिताः सन्ति। कर्मकृतत्वाच्च एते अनित्याः सन्ति। न नित्यं किञ्चिद्। सर्वं तु कर्म अनित्यस्यैव साधनम् अस्ति। यस्माच्चतुर्विधमेव हि सर्वं कर्म कार्यम् - उत्पाद्यम् आप्यं विकार्यं संस्कार्यं वा। नातः परं कर्मणो विषयोऽस्ति। अहं च नित्येन अमृतेन अभयेन कूटस्थेन अचलेन ध्रुवेण अर्थेन अर्थी, न तद्विपरीतेन। अतः किं कृतेन कर्मणा आयासबहुलेन अनर्थसाधनेन इत्येवं निर्विण्णः भवेत्। ततश्च अभयं शिवमकृतं नित्यं पदं यत् तद्विज्ञानार्थं

विशेषेण अधिगमार्थं स निर्विण्णो ब्राह्मणो गुरुमेव अधिगच्छेत्। कीदृशम् गुरुम् अभिगच्छेत्। आचार्यं शमदमादिसम्पन्नम् अभिगच्छेत्। श्रोत्रियम्- अध्ययनश्रुतार्थसम्पन्नम्। ब्रह्मनिष्ठम्- हित्वा सर्वकर्माणि केवलेऽद्वये ब्रह्मणि निष्ठा यस्य सोऽयं ब्रह्मनिष्ठः जपनिष्ठः तपोनिष्ठ इति यद्वत्। न हि कर्मिणो ब्रह्मनिष्ठता सम्भवति, कर्मात्मज्ञानयोः विरोधात्। स तं गुरुं विधिवदुपसन्नः प्रसाद्य पृच्छेद् अक्षरं पुरुषं सत्यम्। शास्त्रज्ञोऽपि स्वातन्त्र्येण ब्रह्मज्ञानान्वेषणं न कुर्याद्। गुरुम् कथम् अभिगच्छेत्। स समित्पाणिः समिद्भारगृहीतहस्तः गुरुम् अभिगच्छेत्।

अनया श्रुत्या इदं स्पष्टं भवति यत् लोकपरीक्षायाः अनन्तरं निर्विण्णः वैराग्यसम्पन्नो भूत्वा गुरुम् उपसर्पेत्। ततः श्रवणादिकं कुर्यात्।

योग्यगुरुलाभस्तु पुण्यातिशयाद् भवति। तथाहि आचार्यः शंकर आह-

पुण्यातिशयात् परमकारुणिकं कञ्चित् सद्ब्रह्मात्मविदं विमुक्तबन्धनं ब्रह्मिष्ठं यदा आसादयति। (छा.उ.भा.६.१४.२)

आचार्यवान् पुरुषो वेद॥ (छा.उ. ६.१४.२) इति श्रुतितः अवगम्यते यद् यस्य आचार्यः अस्ति स ब्रह्म जानाति। आचार्यं विना मार्गोद्देशा नास्ति।

आचार्याद्धैव विद्या विदिता साधिष्ठं प्रापतीति। (छा.उ.४.९.३) इति श्रुतितः अवगम्यते यद् आचार्याद्धैव विद्या विदिता साधिष्ठं साधुतमत्वं प्रापति प्राप्नोति।

स्वयं तर्केण ब्रह्मज्ञानस्य अन्वेषणं न कर्तव्यमिति इति निषेधोऽपि श्रुतौ उपलभ्यते-

नैषा तर्केण मतिरापनेया प्रोक्तान्येनैव सुज्ञानाय प्रेष्ठ। (कठ.उ.१.२.९)

अर्थात् - नैषा तर्केण स्वबुद्ध्यभ्यूहमात्रेण आपनेया नापनीया न प्रापणीया इत्यर्थः। नापनेतव्या वा, नोपहन्तव्या। तार्किको हि अनागमज्ञः स्वबुद्धिपरिकल्पितं यत्किञ्चिदेव कल्पयति। अत एव च या इयम् आगमप्रभूता मतिः तार्किकात् अन्येनैव आगमाभिज्ञेन आचार्येणैव प्रोक्ता सती सुज्ञानाय भवति हे प्रेष्ठ प्रियतम।

पाठगतप्रश्नाः ४

३३. मुमुक्षुः कदा गुरुम् उपसर्पति।
३४. गुरुः केन कारणेन उपदिशति विधिवदुपसन्नाय।
३५. गुरुसमीपं गत्वा अधिकारी किं करोति।
३६. लब्धाधिकारः मुमुक्षुः कथं ब्रह्मान्वेषणं कुर्यात्।
३७. गुरुलाभे को हेतुः।
३८. आचार्यवान् पुरुषो वेद इति श्रुतेरर्थं लिखत।

२३.१०) श्रवणम्

वेदान्तसारे उच्यते “श्रवणं नाम षड्विधलिङ्गैः अशेषवेदान्तानाम् अद्वितीयवस्तुनि तात्पर्यावधारणम्। मननं तु श्रुतस्य अद्वितीयवस्तुनः वेदान्तानुगुणयुक्तिभिः अनवरतम् अनुचिन्तनम्। विजातीयदेहादिप्रत्ययरहिताद्वितीयवस्तुसजातीयप्रत्ययप्रवाहः निदिध्यासनम्” इति।

श्रवणं शब्दज्ञानमुपपत्त्यानुचिन्तनम्।

मतिर्निरन्तरा चिन्ता निदिध्यासनमुच्यते॥

धर्मराजाध्वरीन्द्रविरचिते वेदान्तपरिभाषाभिधेये अद्वैतवेदान्तप्रकरणग्रन्थे अपि ब्रह्मसाक्षात्कारहेतुत्वेन श्रवणमनननिदिध्यासनानि निगदितानि। तत्र श्रवणस्य विषये उच्यते -

श्रवणं नाम वेदान्तानाम् अद्वितीये ब्रह्मणि तात्पर्यावधारणानुकूला मानसी क्रिया इति।

श्रवणं वै न केवलं कर्णाभ्यां वेदान्तवाक्यानां श्रवणम्, अपि तु अशेषवेदान्तवाक्यानां श्रवणेन तेषां च सर्वेषां वेदान्तवाक्यानाम् तात्पर्यम् अद्वैते ब्रह्मणि एव इति निश्चयसम्पादनम्। वेदान्तसारे अपि श्रवणविषये उच्यते- “श्रवणं नाम षड्विधलिङ्गैः अशेषवेदान्तानाम् अद्वितीयवस्तुनि तात्पर्यावधारणम्” इति। श्रवणं हि ब्रह्मात्मनि तत्त्वमसि-वाक्यस्य तच्छब्दश्रुत्यादिपर्यालोचनया तात्पर्यावगमः।

इत्थं वाक्यैः तदर्थानुसन्धानं श्रवणं भवेत्।

युक्त्या सम्भावितत्वानुसंधानं मननं तु तत्॥ (प.द.१.५३)

तात्पर्यशब्दार्थः

ननु किं वै तात्पर्यनिर्णायकलिङ्गम्। लीनमर्थं गमयतीति लिङ्गम्। व्याप्तिबलेन यद् यस्य गमकं तत् तस्य लिङ्गम्। तात्पर्यनिर्णयाय लिङ्गम् इति तात्पर्यनिर्णायकलिङ्गम्। ननु किं तात्पर्यम्। तत् अर्थः, स परो यस्य स तत्पर इति बहुव्रीहिः। अर्थपर इत्यर्थः। तस्य भावः तात्पर्यम् इति भावे ष्यञ्प्रत्ययः। शब्दः वाक्यं वा यदर्थपरं तत् तस्य तात्पर्यम्। तत्प्रतीतिजननयोग्यत्वम् एव तात्पर्यम् इति व्युत्पत्तिलब्धः अर्थः। अद्वैतमते अद्वितीये ब्रह्मणि एव अशेषवेदान्तानां तात्पर्यम्। आकाङ्क्षा योग्यता सन्निधिः च यथा तथा तात्पर्यम् अपि शाब्दबोधं प्रति हेतुः। वेदान्तमते- तत्प्रतीतिजननयोग्यत्वम् एव तात्पर्यम्। इष्टस्य अर्थस्य प्रतीतिजननसामर्थ्यम् एव तात्पर्यम् इति तस्यार्थः। शब्दस्य तादृशसामर्थ्यवशाद् एव भोजनप्रकरणे 'सैन्धवम् आनय' इति सैन्धवशब्दः लवणं बोधयति। ननु सैन्धवशब्दस्य अश्वबोधनसामर्थ्यसत्त्वे अपि कथं स लवणम् एव बोधयति इति चेत्- भोजनप्रकरणे सैन्धवशब्दात् अश्वार्थप्रतीतिः न भवतु इति इच्छावशात् अश्वार्थप्रतीतियोग्यतासत्त्वे अपि अश्वः न प्रतीयते। ननु एतेन इच्छा एव तात्पर्यत्वेन अभिहिता इति चेन्न, तदितरप्रतीतिजननेच्छया अनुच्चारितत्वे सति तत्प्रतीतिजननयोग्यत्वस्य

तात्पर्यत्वेन विवक्षितत्वात्। लौकिकवाक्येषु तु तात्पर्यं प्रकरणादिना अवगम्यते। तथाहि उच्यते वाक्यपदीये -

वाक्यात् प्रकरणादर्थादौचित्याद्देशकालतः।

शब्दार्थाः प्रविभज्यन्ते न रूपादेव केवलम्॥ इति।

अस्यार्थः - वाक्यात् प्रकरणात् अर्थात् औचित्यात् देशतः कालतः च शब्दानाम् अर्थाः भिन्नाः भवन्ति। तस्मात् एतान् सर्वान् विषयान् विचार्य एव केनचित् शब्दानाम् तात्पर्यम् अवगन्तव्यम् इति।

वैदिकानां वाक्यानां तु केषाञ्चित् मते अधिकरणमुखेन, केषाञ्चित् मते उपक्रमादिना तात्पर्यनिर्णयः क्रियते।

अधिकरणं वै विषय-संशय-पूर्वपक्ष-उत्तरपक्ष-सङ्गत्यात्मकं पञ्चलिङ्गकम्। तथाहि उच्यते -

विषयो विशयश्चैव पूर्वपक्षस्तथोत्तरम्।

सङ्गतिश्चेति पञ्चाङ्गं शास्त्रेऽधिकरणं स्मृतम्॥ इति।

२३.१०.१) तात्पर्यनिर्णायकानि षट् लिङ्गानि

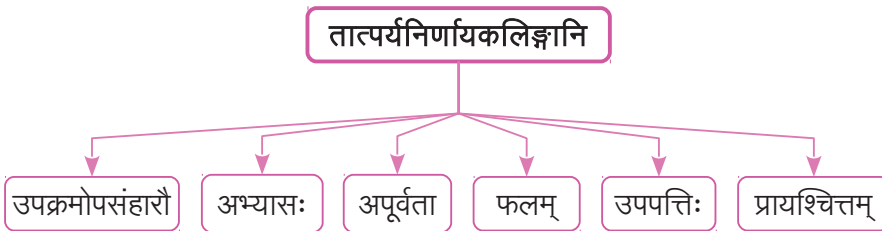
प्रकृते उपक्रमादिना तात्पर्यनिर्णयः क्रियते इत्यतः उपक्रमादीनां सामान्यपरिचयः प्रदीयते।

उपक्रमादितात्पर्यनिर्णायकलिङ्गप्रतिपादकः श्लोको हि -

उपक्रमोपसंहारावभ्यासोऽपूर्वता फलम्।

अर्थवादोपपत्ति च लिङ्गं तात्पर्यनिर्णये॥ इति।

१)उपक्रमोपसंहारौ, २)अभ्यासः, ३)अपूर्वता, ४)फलम्, ५)अर्थवादः, ६)उपपत्तिः चेति षट् तात्पर्यग्राहकलिङ्गानि। इदानीम् एतेषाम् उपक्रमादिलिङ्गानां विवरणं प्रस्तूयते-

२३.१०.२) उपक्रमोपसंहारौ

प्रकरणप्रतिपाद्यस्य अर्थस्य प्रकरणस्य आदौ अन्ते च उपपादनम् उपक्रमोपसंहारौ इति। यथा- छान्दोग्योपनिषदि षष्ठे अध्याये आदौ 'एकमेवाद्वितीयम्', अन्ते 'ऐतदात्म्यमिदं सर्वम्' इति अद्वितीयवस्तुनः प्रतिपादनं क्रियते। उपक्रमः आरम्भः। उपसंहारः परिसमाप्तिः।

२३.१०.३) अभ्यासः

प्रकरणप्रतिपाद्यस्य वस्तुनः तन्मध्ये पौनःपुन्येन प्रतिपादनम् अभ्यासः। यथा - छान्दोग्योपनिषदि अद्वितीयवस्तुनः मध्ये 'तत्त्वमसि' इति नवकृत्वा प्रतिपादनम् विद्यते। अभ्यासः आवृत्तिः, पुनःपुनः कथनम्।

२३.१०.४) अपूर्वता

प्रकरणप्रतिपाद्यस्य अर्थस्य प्रमाणान्तरेण अविषयीकरणम् अपूर्वता इति। यथा छान्दोग्योपनिषदि अद्वितीयवस्तुनः प्रत्यक्षादिप्रमाणान्तरेण अविषयीकरणम्। यो विषय आगमप्रमाणेन ज्ञायते स नान्येन केनचिदपि प्रमाणेन ज्ञायते चेत् स प्रमाणान्तराविषयः।

२३.१०.५) फलम्

प्रकरणप्रतिपाद्यस्य आत्मज्ञानस्य तदनुष्ठानस्य वा तत्र तत्र श्रूयमाणं प्रयोजनं फलम्। यथा - छान्दोग्योपनिषदि 'आचार्यवान् पुरुषो वेद, तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्ये अथ सम्पत्स्ये' (छा.उ.६.१४.२) इति अद्वितीयवस्तुज्ञानस्य तत्प्राप्तिः प्रयोजनम्।

२३.१०.६) अर्थवादः

प्रकरणप्रतिपाद्यस्य तत्र तत्र प्रशंसनम् अर्थवादः। यथा छान्दोग्योपनिषदि 'उत तमादेशमप्राक्ष्यः, येनाश्रुतं श्रुतं भवत्यमतं मतमविज्ञातं विज्ञातम्' (छा.उ.६.१.३) इति अद्वितीयवस्तुनः प्रशंसनम् क्रियते।

२३.१०.७) उपपत्तिः

उपपत्तिर्हि युक्तिः। प्रकरणप्रतिपाद्यार्थसाधने तत्र तत्र श्रूयमाणा युक्तिः उपपत्तिः। यथा - 'यथा सोम्यैकेन मृत्पिण्डेन सर्वं मृण्मयं विज्ञातं स्याद् वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्' इत्यादौ अद्वितीयवस्तुसाधने विकारस्य वाचारम्भणमात्रत्वे युक्तिः श्रूयते।

इत्थं छान्दोग्योपनिषदः षष्ठाध्यायस्य तात्पर्यम् अद्वितीयं ब्रह्म इति सुस्पष्टम्। एवमेव अन्यानि शास्त्राणि, अन्ये ग्रन्थाः चापि द्रष्टव्याः। एवम् वेदान्तानाम् अद्वितीये ब्रह्मणि तात्पर्यावधारणम् एव श्रवणम् इति निगदितं यथाविस्तरम्।

श्रवणादेव आत्मसाक्षात्कारः

अत्र यत् प्रस्तूयते तदेकं मतम् अस्तीति अवधेयम्। आत्मसाक्षात्कारं प्रति केचित् प्रतिबन्धाः सन्ति। ते असम्भावना विपरीतभावना च भवतः। यस्य अधिकारिणः युक्तसाधनानुष्ठानात् प्रतिबन्धाः अपगताः सन्ति स निवृत्तप्रतिबन्धकः अधिकारी उत्तमाधिकारी भवति। तस्य महावाक्यश्रवणमात्रेणैव अद्वैतात्मसाक्षात्कारः सिद्ध्यति। तथा च गुरुमुखाद् वेदान्तानां तात्पर्यनिर्धारणरूपश्रवणाभिन्नो विचार एव आत्मसाक्षात्कारे हेतुः। विचारो हि आत्मानात्मनोः बन्धमोक्षयोश्च स्वरूपं यथाशास्त्रं विमृश्य निर्णयः।

मननं निदिध्यासनं च प्रतिबन्धकनिवृत्तौ अनुष्ठेयं भवति। मनननिदिध्यासनयोः संशयविपर्ययनिवृत्तौ उपयोगित्वम् भवति। असम्भावना प्रमाणगता प्रमेयगता च भवति। प्रमाणगता असम्भावना श्रवणेन निवर्तते। प्रमेयगता असम्भावना च मननेन निवर्तते। विपरीतभावना तु निदिध्यासनेन निवर्तते।

प्रमाणगता असम्भावना - प्रमाणम् उपनिषद् ब्रह्मसूत्रं भगवद्गीता इत्यादयो ग्रन्थाः। तद्गता असम्भावना। अर्थात् उपनिषदां कुत्र तात्पर्यमिति विषये संशयः एव प्रमाणगता असम्भावना। कर्मणि ब्रह्मणि वा। यतो हि पूर्वमीमांसानुसारेण कर्मणि एव तात्पर्यम्। आम्नायः क्रियार्थः अस्ति, यस्य वेदवाक्यस्य क्रियार्थत्वं नास्ति तद् वेदवाक्यं निरर्थकमिति अतः अर्थवादे अन्तर्भवति इति अभिप्रेति जैमिनिमुनिः। इत्थं जैमिनिमुनिरपि कर्मणि वेदानां तात्पर्यं प्रतिपादयति चेत् अन्येषां का कथा। अतः समेषामपि वेदान्तानां ब्रह्मात्मैक्ये तात्पर्यमिति यद्यपि वेदान्ते व्यवस्थापितम्। तथापि कश्चित् दुरितबलात् पीड्यमानः तात्पर्यं ग्रहीतुमसमर्थो भवति। दुरितस्य परिणाम एव इयम् असम्भावना। इयमेव प्रतिबन्धिका। अतः दुरितनाशपुरःसरं यथाविधि वेदान्तानां श्रवणं क्रियते चेत् तात्पर्यग्रहः भवेत्। तदा प्रमाणगता असम्भावना दूरीभवेत्।

प्रमेयगता असम्भावना- श्रवणेन इदं ज्ञातं यत् ब्रह्मणि वेदान्तानां तात्पर्यमस्ति, न तु कर्मणि। तथापि योऽयं जीवब्रह्मणोः अभेदः प्रतिपाद्यते सः अभेदः वास्तविक उत भेद इति संशयो जायते। अयं संशयः वेदान्तस्य यो विषयः प्रमेयं जीवब्रह्मैक्यं तद्विषयकोऽस्ति। अत इयं प्रमेयगता असम्भावना। इयमेव प्रतिबन्धिका, दुरितस्य परिणामरूपा। अतो दुरितनाशपुरःसरं यथाप्रविधि श्रुतस्य वेदान्तस्य मननं क्रियते चेदयं संशयो दूरीभवेत्। इत्थं प्रमेयगता असम्भावना दूरीभवेत्।

असम्भावना- चित्तस्य ब्रह्मात्मपरिभावनाप्रचयनिमित्ततदेकाग्रवृत्त्ययोग्यतोच्यते।

विपरीतभावना- शरीराद्यध्याससंस्कारप्रचयः। शरीरादौ आत्मत्वभावना विपरीतभावना। अनेकजन्मार्जितसंस्कारवशाद् देहादौ आत्माध्यासः भवति। अहन्ता ममता च उदेति। अहं देहः। अहं स्थूलः। अहं काणः। मम इदम् इत्यादिरूपेण तादात्म्याध्यासः विपरीतभावना कथ्यते। इत्थं देहादीनां सत्यत्वनिश्चयः जीवब्रह्मणोः भेदनिश्चय एव विपरीतभावना। निदिध्यासनेन विपरीतभावना नश्यति।

पाठगतप्रश्नाः ५

३९. श्रवणं किम्।
४०. तात्पर्यं किम्।
४१. तात्पर्यनिर्णायकानि लिङ्गानि कति। कानि च।
४२. उपक्रमोपसंहारौ कौ। क्वान्तर्भवति।
४३. अभ्यासः कः। क्वान्तर्भवति।

४४. अपूर्वता का। क्वान्तर्भवति।
४५. फलम् किम्। क्वान्तर्भवति।
४६. अर्थवादः कः। क्वान्तर्भवति।
४७. उपपत्तिः का। क्वान्तर्भवति।
४८. तात्पर्यनिर्णायकेषु षट्सु लिङ्गेषु इदम् अन्यतमम्॥
(क) विवेकः (ख) वैराग्यम् (ग) प्रयोजनम् (घ) उपपत्तिः
४९. तात्पर्यनिर्णायकेषु षट्सु लिङ्गेषु इदम् अन्यतमम्॥
(क) विवेकः (ख) वैराग्यम् (ग) प्रयोजनम् (घ) फलम्
५०. तात्पर्यनिर्णायकेषु षट्सु लिङ्गेषु इदम् अन्यतमम्॥
(क) विवेकः (ख) वैराग्यम् (ग) प्रयोजनम् (घ) उपक्रमौपसंहारौ
५१. तात्पर्यनिर्णायकेषु षट्सु लिङ्गेषु इदम् अन्यतमम्॥
(क) श्रवणम् (ख) मननम् (ग) निदिध्यासनम् (घ) अपूर्वता
५२. तात्पर्यनिर्णायकेषु षट्सु लिङ्गेषु इदम् नास्ति।
(क) विवेकः (ख) फलम् (ग) अपूर्वता (घ) उपपत्तिः
५३. तात्पर्यनिर्णायकेषु षट्सु लिङ्गेषु इदम् नास्ति।
(क) वैराग्यम् (ख) फलम् (ग) अपूर्वता (घ) उपपत्तिः
५४. उपपत्तिः क्वान्तर्भवति।
(क) अनुबन्धेषु (ख) साधनचतुष्टये (ग) शमादिषट्कसम्पत्तौ (घ) तात्पर्यनिर्णायकलिङ्गेषु
५५. फलम् क्वान्तर्भवति।
(क) अनुबन्धेषु (ख) साधनचतुष्टये (ग) शमादिषट्कसम्पत्तौ (घ) तात्पर्यनिर्णायकलिङ्गेषु
५६. विवेकः क्वान्तर्भवति।
(क) अनुबन्धेषु (ख) साधनचतुष्टये (ग) शमादिषट्कसम्पत्तौ (घ) तात्पर्यनिर्णायकलिङ्गेषु
५७. विषयः क्वान्तर्भवति।
(क) अनुबन्धेषु (ख) साधनचतुष्टये (ग) शमादिषट्कसम्पत्तौ (घ) तात्पर्यनिर्णायकलिङ्गेषु
५८. दमः क्वान्तर्भवति।
(क) अनुबन्धेषु (ख) साधनचतुष्टये (ग) शमादिषट्कसम्पत्तौ (घ) तात्पर्यनिर्णायकलिङ्गेषु
५९. प्रायश्चित्तं क्वान्तर्भवति।
(क) चित्तशोधककर्मसु (ख) साधनचतुष्टये (ग) शमादिषट्कसम्पत्तौ (घ) तात्पर्यनिर्णायकलिङ्गेषु

२३.११) मननम्

मननस्य लक्षणं निगद्यते वेदान्तपरिभाषाकारेण धर्मराजाध्वरिन्द्रेण—

मननं नाम शब्दावधारिते अर्थे मानान्तरविरोधशङ्कायाम्

तन्निराकरणानुकूलतर्कात्मकज्ञानजनको मानसो व्यापार इति।

अस्यार्थः - श्रवणेन यः अर्थः निश्चितः भवति तत्र प्रमाणान्तरेण बहवः विरोधाः समागच्छन्ति। अन्येऽपि आक्षेपादिना भ्रामयितुं शक्नुवन्ति। अथवा स्वमनसि एव विरुद्धाः युक्तयः आविर्भवितुम् अर्हन्ति। एवं सति येन मनोवृत्तिविशेषेण वेदान्तानुगुणयुक्तिभिः विरुद्धमतानां खण्डनं विधाय स्वमते दृढता सम्पाद्यते तदेव मननम् इति उच्यते। अध्यात्मोपनिषदि अपि आमनायते -

युक्त्या सम्भविततत्त्वानुसन्धानं मननं तु तत्।

मननं हि तर्कात्मकम्, परन्तु एतेन वेदसिद्धान्ताविरोधी तर्कः ज्ञातव्यः, न तु वेदसिद्धान्तविरोधी तर्कः। तस्मादेव भगवता भाष्यकारेण उच्यते - “श्रुत्यनुगृहीतः एव ह्यत्र तर्कोनुभवाङ्गत्वेन आश्रियते” इति। मनुना अपि उक्तम् -

आर्षं धर्मोपदेशं च वेदशास्त्राविरोधिना।

यस्तर्केणानुसन्धत्ते स धर्मं वेद नेतरः ॥ (मनुसंहिता १०.१०६)

अस्यार्थः - यः ऋषीणाम् धर्मोपदेशं वेदस्मृत्यादिशास्त्राविरोधिना तर्केण अनुसन्धत्ते सः एव धर्मस्य यथार्थं स्वरूपं वेत्ति, नान्य इति।

वेदान्तसारकारेण मननविषये उच्यते -

“मननं तु श्रुतस्य अद्वितीयवस्तुनः वेदान्तानुगुणयुक्तिभिः अनवरतम् अनुचिन्तनम्”
इति।

अतः वेदान्तवाक्यानि श्रुत्वा अद्वैतं ब्रह्मैव वेदान्तानाम् तात्पर्यम् इति विज्ञाय विरुद्धयुक्तीनां वेदसिद्धान्ताविरोधिभ्युक्तिभिः निराकरणम् एव मननम् इति अर्थः फलति।

अनुमानं वेदान्ताविरोधि, तदुपजीवि च इत्यपि द्रष्टव्यम्। शब्दाविरोधिण्या तदुपजीविण्या च युक्त्या विवेचनं मननम्। युक्तिश्च अर्थापत्तिरनुमानं वा। (ब्र.सू. भामती १.१.२)

मनने तर्कस्य उपयोगः

विद्या उदितापि न प्रतिष्ठां लभते, असंभावनाभिभूतविषयत्वात्। तथा च लोकेऽस्मिन् देशे काले च इदं वस्तु स्वरूपत एव न सम्भवति इति दृढभावितम्। यदि तत् कथञ्चिद् दैववशाद् उपलभ्येत, तदा स्वयम् ईक्षमाणोऽपि तावन्न अध्यवस्यति यावत् तत् सम्भवम् नानुसरति। तेन सम्यग् ज्ञानमपि स्वविषये अप्रतिष्ठितम् अनवाप्तम् इव भवति। तेन तत्स्वरूपप्रतिष्ठायै तर्कं सहायीकरोति। अत एव प्रमाणानाम् अनुग्राहकः तर्कः इति तर्कविदः ॥ (पञ्चपादिका प्रथमवर्णकम्)

मननेन प्रमेयगतासम्भावना निवर्तते।

२३.१२) निदिध्यासनम्

श्रवणमननयोः अनन्तरं निदिध्यासनं क्रियते। तल्लक्षणम् हि निगद्यते वेदान्तपरिभाषायाम् -

निदिध्यासनं नाम अनादिदुर्वासनया विषयेषु आकृष्यमाणचित्तस्य विषयेभ्यः अपकृष्य
आत्मविषयक-स्थैर्यानुकूलो मानसो व्यापारः इति।

वेदान्तसारे तु निदिध्यासनविषये उच्यते -

“विजातीयदेहादिप्रत्ययरहित-अद्वितीयवस्तुसजातीयप्रत्ययप्रवाहः निदिध्यासनम्”

इति।

अशेषाणां वेदान्तानाम् तात्पर्यम् अद्वितीये ब्रह्मणि इति श्रवणेन निश्चितम्। तेन प्रमाणगतासम्भावना अपगता। मननेन प्रमेयगतासम्भावना दूरीभूता। तथापि अनादिकालाद् दुर्वासना काचिद् अन्तःकरणे विद्यते। तत्र अहं देहः मम इदम् इति अहंताममतारूपा भावना मूलमस्ति। परन्तु श्रवणमननाभ्यां निश्चितं यद् 'आत्मा देहादिव्यतिरिक्तः श्रुत्या तथा प्रतिपादितत्वात्' इत्यादिभिः युक्तिभिः। तदा 'अहं देहादिकम्' इति विजातीयप्रत्ययं त्यक्त्वा 'अहमात्मा' इति अद्वितीयवस्तुसजातीयप्रत्ययस्य प्रवाहः निदिध्यासनपदवाच्यः। चित्तं विषयेषु एव आकृष्टं भवति। एवञ्च विषयेषु आकृष्यमाणं चित्तं येन मनोवृत्तिविशेषेण विषयेभ्यः अपकृष्यते किञ्च आत्मविषयिणि स्थिरता सम्पाद्यते तत् निदिध्यासनम् उच्यते। वेदान्तपरिभाषाकारमते निदिध्यासनं हि ब्रह्मसाक्षात्कारे साक्षात्कारणम्। तथाहि तेन उच्यते- “निदिध्यासनं ब्रह्मसाक्षात्कारे साक्षात्कारणम्” इति।

यदा मनः स्थिरं भवति, अर्थात् मनसि देहादिप्रत्ययाः न आविर्भवन्ति, तदा स्थिरे शान्ते एकाग्रे च मनसि अविच्छिन्नतैलधारावत् अद्वितीयब्रह्मज्ञानं सततं प्रवहते, तदेव निदिध्यासनम् उच्यते। तथाहि उच्यते-

ताभ्यां निर्विचिकित्सेऽर्थं चेतसः स्थापितस्य यत्।

एकतानत्वमेतद्धि निदिध्यासनमुच्यते ॥ इति।

अर्थात् श्रवणमननाभ्यां यदा अर्थः निःसन्दिग्धः भवति तदा तस्मिन् निःसन्दिग्धे वस्तुनि मनसः एकतानता हि निदिध्यासनम् उच्यते।

एवं श्रवण-मनन-निदिध्यासनानि ब्रह्मसाक्षात्कारं प्रति कारणानि। तथाहि उच्यते -

श्रोतव्यः श्रुतिवाक्येभ्यो मन्तव्यश्चोपपत्तिभिः।

मत्वा च सततं ध्येयम् एते दर्शनहेतवः ॥ इति।

तदयं संग्रयः-

आनन्दरूपब्रह्मप्राप्तिरेव मोक्षः। स च ज्ञानमात्रसाध्यः। ज्ञानं च जीवब्रह्मैक्यगोचरापरोक्षसाक्षात्काररूपमेव। तच्च तत्त्वमसि अति महावाक्याधीनम्। अथवा श्रवणादिसंस्कृतमनोनिबन्धनम्। सर्वथा च नोपासनात्मकक्रियासाध्यो मोक्षः। न वा कर्मसाध्यः।

पाठगतप्रश्नाः ६

६०. मननं किम्। मननेन कस्य निवृत्तिः भवति।
 ६१. निदिध्यासनं किम्। तेन कस्य निवृत्तिः भवति।
 ६२. प्रमाणगतासम्भावनाया निवर्तकं किम्।
 (क) श्रवणम् (ख) मननम् (ग) निदिध्यासनम् (घ) विवेकः
 ६३. प्रमेयगतासम्भावनाया निवर्तकं किम्।
 (क) श्रवणम् (ख) मननम् (ग) निदिध्यासनम् (घ) विवेकः
 ६४. विपरीतभावनाया निवर्तकं किम्।
 (क) श्रवणम् (ख) मननम् (ग) निदिध्यासनम् (घ) विवेकः
 ६५. चित्तमलस्य नाशकं किम्।
 (क) श्रवणम् (ख) मननम् (ग) निदिध्यासनम् (घ) निष्कामकर्मयोगः
 ६६. चित्तविक्षेपस्य शामकं किम्।
 (क) श्रवणम् (ख) मननम् (ग) निदिध्यासनम् (घ) उपासना

२३.१३) गीताभाष्यम्

मोक्षः परमनिःश्रेयसम् कथ्यते। तस्य साधनं किमिति विषये नैके पूर्वपक्षाः सन्ति। बहुयुक्तिजालमपि विस्तीर्णमस्ति। प्रायः समग्रस्यास्य विषयस्य साधकबाधकयुक्तिभिः परीक्षणं कृतं भगवता भाष्यकारेण शङ्करेण गीताया अन्तिमाध्याये। तदेवात्र उपन्यस्यते।

गीताभाष्यम्--

अस्मिन्गीताशास्त्रे परमनिःश्रेयससाधनं निश्चितं किं ज्ञानं कर्म वा आहोस्विद् उभयम् इति। कुतः संशयः। 'यज्ज्ञात्वामृतमश्नुते' (भ. गी. १३.१२) 'ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनन्तरम्' (भ. गी. १८.५५) इत्यादीनि वाक्यानि केवलाज्ज्ञानात् निःश्रेयसप्राप्तिं दर्शयन्ति। 'कर्मण्येवाधिकारस्ते' (भ. गी. २.४७) 'कुरु कर्मैव' (भ. गी. ४.१५) इत्येवमादीनि कर्मणाम् अवश्यकर्तव्यतां दर्शयन्ति। एवं ज्ञानकर्मणोः कर्तव्यत्वोपदेशात् समुचितयोरपि निःश्रेयसहेतुत्वं स्यात् इति भवेत् संशयः कस्यचित्। किं पुनरत्र मीमांसाफलम्। ननु एतदेव — एषाम् अन्यतमस्य परमनिःश्रेयससाधनत्वावधारणम्। अतः विस्तीर्णतरं मीमांस्यम् एतत्॥

आत्मज्ञानस्य तु केवलस्य निःश्रेयसहेतुत्वं भेदप्रत्ययनिवर्तकत्वेन कैवल्यफलावसायित्वात्। क्रियाकारकफलभेदबुद्धिः अविद्याया आत्मनि नित्यप्रवृत्ता - 'मम कर्म, अहं कर्ता, अमुष्मै फलायेदं कर्म करिष्यामि' इति इयम् अविद्या अनादिकालप्रवृत्ता। अस्या अविद्याया निवर्तकम् 'अयमहमस्मि

केवलोऽकर्ता अक्रियोऽफलः; न मत्तोऽन्योऽस्ति कश्चित्' इत्येवंरूपम् आत्मविषयं ज्ञानम् उत्पद्यमानम् कर्मप्रवृत्तिहेतुभूतायाः भेदबुद्धेः निवर्तकत्वात्। तु- शब्दः पक्षव्यावृत्त्यर्थः- न केवलेभ्यः कर्मभ्यः, न च ज्ञानकर्मभ्यां समुच्चिताभ्यां निःश्रेयसप्राप्तिः इति पक्षद्वयं निवर्तयति। अकार्यत्वाच्च निःश्रेयसस्य कर्मसाधनत्वानुपपत्तिः। न हि नित्यं वस्तु कर्मणा ज्ञानेन वा क्रियते। केवलं ज्ञानमपि अनर्थकं तर्हि। न। अविद्यानिवर्तकत्वे सति दृष्टकैवल्यफलावसानत्वात्। अविद्यातमोनिवर्तकस्य ज्ञानस्य दृष्टं कैवल्यफलावसानत्वं रज्ज्वादिविषये सर्पाद्यज्ञानतमोनिवर्तकप्रदीपप्रकाशफलवत्। विनिवृत्तसर्पादिविकल्परज्जुकैवल्यवसानं हि प्रकाशफलम्। तथा ज्ञानम्। दृष्टार्थानां च च्छिदिक्रियाग्निमन्थनादीनां व्यापृतकर्त्रादिकारकाणां द्वैधीभावाग्निदर्शनादिफलात् अन्यफले कर्मान्तरे वा व्यापारानुपपत्तिः यथा, तथा दृष्टार्थायां ज्ञाननिष्ठाक्रियायां व्यापृतस्य ज्ञात्रादिकारकस्य आत्मकैवल्यफलात् कर्मान्तरे प्रवृत्तिः अनुपपन्ना इति न ज्ञाननिष्ठा कर्मसहिता उपपद्यते। भुज्यग्निहोत्रादिक्रियावत् स्यात् इति चेत्। न। कैवल्यफले ज्ञाने क्रियाफलार्थित्वानुपपत्तेः। कैवल्यफले हि ज्ञाने प्राप्ते, सर्वतःसम्प्लुतोदकफले कूपतटाकादिक्रियाफलार्थित्वाभाववत् फलान्तरे तत्साधनभूतायां वा क्रियायाम् अर्थित्वानुपपत्तिः। न हि राज्यप्राप्तिफले कर्मणि व्यापृतस्य क्षेत्रमात्रप्राप्तिफले व्यापारः उपपद्यते, तद्विषयं वा अर्थित्वम्। तस्मात् न कर्मणोऽस्ति निःश्रेयससाधनत्वम्। न च ज्ञानकर्मणोः समुच्चितयोः। नापि ज्ञानस्य कैवल्यफलस्य कर्मसाहाय्यापेक्षा, अविद्यानिवर्तकत्वेन विरोधात्। न हि तमः तमसः निवर्तकम्। अतः केवलमेव ज्ञानं निःश्रेयससाधनम् इति। न ; नित्याकरणे प्रत्यवायप्राप्तेः, कैवल्यस्य च नित्यत्वात्। यत् तावत् केवलाज्ज्ञानात् कैवल्यप्राप्तिः इत्येतत् , तत् असत् ; यतः नित्यानां कर्मणां श्रुत्युक्तानाम् अकरणे प्रत्यवायः नरकादिप्राप्तिलक्षणः स्यात्। ननु एवं तर्हि कर्मभ्यो मोक्षो नास्ति इति अनिर्माक्ष एव। नैष दोषः। नित्यत्वात् मोक्षस्य। नित्यानां कर्मणाम् अनुष्ठानात् प्रत्यवायस्य अप्राप्तिः, प्रतिषिद्धस्य च अकरणात् अनिष्टशरीरानुपपत्तिः, काम्यानां च वर्जनात् इष्टाशरीरानुपपत्तिः, वर्तमानशरीरारम्भकस्य च कर्मणः फलोपभोगक्षये, पतिते अस्मिन् शरीरे देहान्तरोत्पत्तौ च कारणाभावात् आत्मनः रागादीनां च अकरणे स्वरूपावस्थानमेव कैवल्यमिति अयत्नसिद्धं कैवल्यम् इति। अतिक्रान्तानेकजन्मान्तरकृतस्य स्वर्गनरकादिप्राप्तिफलस्य अनारब्धकार्यस्य उपभोगानुपपत्तेः क्षयाभावः इति चेत्। न। नित्यकर्मानुष्ठानायासदुःखोपभोगस्य तत्फलोपभोगत्वोपपत्तेः। प्रायश्चित्तवद्वा पूर्वोपात्तदुरितक्षयार्थं नित्यं कर्म। आरब्धानां च कर्मणाम् उपभोगेनैव क्षीणत्वात् अपूर्वाणां च कर्मणाम् अनारम्भे अयत्नसिद्धं कैवल्यमिति। न। 'तमेव विदित्वातिमृत्युमेति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय' (श्वे. उ. ३.८) इति विद्याया अन्यः पन्थाः मोक्षाय न विद्यते इति श्रुतेः, चर्मवदाकाशवेष्टनासम्भववत् अविदुषः मोक्षासम्भवश्रुतेः, 'ज्ञानात्कैवल्यमाप्नोति' इति च पुराणस्मृतेः; अनारब्धफलानां पुण्यानां कर्मणां क्षयानुपपत्तेश्च। यथा पूर्वोपात्तानां दुरितानाम् अनारब्धफलानां सम्भवः, तथा पुण्यानाम् अनारब्धफलानां स्यात् सम्भवः। तेषां च देहान्तरम् अकृत्वा क्षयानुपपत्तौ मोक्षानुपपत्तिः। धर्माधर्महेतूनां च रागद्वेषमोहानाम् अन्यत्र आत्मज्ञानात् उच्छेदानुपपत्तेः धर्माधर्मोच्छेदानुपपत्तिः। नित्यानां च कर्मणां पुण्यफलत्वश्रुतेः, 'वर्णा आश्रमाश्च स्वकर्मनिष्ठाः' (गौ. ध. सू. २.२.२९) इत्यादिस्मृतेश्च कर्मक्षयानुपपत्तिः॥

ये तु आहुः- नित्यानि कर्माणि दुःखरूपत्वात् पूर्वकृतदुरितकर्मणां फलमेव, न तु तेषां स्वरूपव्यतिरेकेण अन्यत् फलम् अस्ति, अश्रुतत्वात् , जीवनादिनिमित्ते च विधानात् इति। न अप्रवृत्तानां कर्मणां फलदानासम्भवात् ; दुःखफलविशेषानुपपत्तिश्च स्यात्। यदुक्तं पूर्वजन्मकृतदुरितानां कर्मणां फलं नित्यकर्मानुष्ठानायासदुःखं भुज्यते इति, तदसत्। न हि मरणकाले फलदानाय अनङ्कुरीभूतस्य कर्मणः फलम् अन्यकर्मारब्धे जन्मनि उपभुज्यते इति उपपत्तिः। अन्यथा स्वर्गफलोपभोगाय अग्निहोत्रादिकर्मारब्धे जन्मनि नरकफलोपभोगानुपपत्तिः न स्यात्। तस्य दुरितस्य दुःखविशेषफलत्वानुपपत्तेश्च - अनेकेषु हि दुरितेषु सम्भवत्सु भिन्नदुःखसाधनफलेषु नित्यकर्मानुष्ठानायासदुःखमात्रफलेषु कल्प्यमानेषु द्वन्द्वरोगादिबाधनं निर्निमित्तं न हि शक्यते कल्पयितुम् , नित्यकर्मानुष्ठानायासदुःखमेव पूर्वोपात्तदुरितफलं न शिरसा पाषाणवहनादिदुःखमिति। अप्रकृतं च इदम् उच्यते - नित्यकर्मानुष्ठानायासदुःखं पूर्वकृतदुरितकर्मफलम् इति। कथम्। अप्रसूतफलस्य हि पूर्वकृतदुरितस्य क्षयः न उपपद्यत इति प्रकृतम्। तत्र प्रसूतफलस्य कर्मणः फलं नित्यकर्मानुष्ठानायासदुःखम् आह भवान् , न अप्रसूतफलस्येति। अथ सर्वमेव पूर्वकृतं दुरितं प्रसूतफलमेव इति मन्यते भवान् , ततः नित्यकर्मानुष्ठानायासदुःखमेव फलम् इति विशेषणम् अयुक्तम्। नित्यकर्मविध्यानर्थक्यप्रसङ्गश्च, उपभोगेनैव प्रसूतफलस्य दुरितकर्मणः क्षयोपपत्तेः। किञ्च, श्रुतस्य नित्यस्य कर्मणः दुःखं चेत् फलम् , नित्यकर्मानुष्ठानायासादेव तत् दृश्यते व्यायामादिवत् ; तत् अन्यस्य इति कल्पनानुपपत्तिः। जीवनादिनिमित्ते च विधानात् , नित्यानां कर्मणां प्रायश्चित्तवत् पूर्वकृतदुरितफलत्वानुपपत्तिः। यस्मिन् पापकर्मणि निमित्ते यत् विहितं प्रायश्चित्तम् न तु तस्य पापस्य तत् फलम्। अथ तस्यैव पापस्य निमित्तस्य प्रायश्चित्तदुःखं फलम् , जीवनादिनिमित्तेऽपि नित्यकर्मानुष्ठानायासदुःखं जीवनादिनिमित्तस्यैव फलं प्रसज्येत, नित्यप्रायश्चित्तयोः नैमित्तिकत्वाविशेषात्। किञ्च अन्यत् - नित्यस्य काम्यस्य च अग्निहोत्रादेः अनुष्ठानायासदुःखस्य तुल्यत्वात् नित्यानुष्ठानायासदुःखमेव पूर्वकृतदुरितस्य फलम् , न तु काम्यानुष्ठानायासदुःखम् इति विशेषो नास्तीति तदपि पूर्वकृतदुरितफलं प्रसज्येत। तथा च सति नित्यानां फलाश्रवणात् तद्विधानान्यथानुपपत्तेश्च नित्यानुष्ठानायासदुःखं पूर्वकृतदुरितफलम् इति अर्थापत्तिकल्पना च अनुपपन्ना, एवं विधानान्यथानुपपत्तेः अनुष्ठानायासदुःखव्यतिरिक्तफलत्वानुमानाच्च नित्यानाम्। विरोधाच्च ; विरुद्धं च इदम् उच्यते - नित्यकर्मणा अनुष्ठीयमानेन अन्यस्य कर्मणः फलं भुज्यते इति अभ्युपगम्यमाने स एव उपभोगः नित्यस्य कर्मणः फलम् इति, नित्यस्य कर्मणः फलाभाव इति च विरुद्धम् उच्यते। किञ्च, काम्याग्निहोत्रादौ अनुष्ठीयमाने नित्यमपि अग्निहोत्रादि तन्त्रेणैव अनुष्ठितं भवतीति तदायासदुःखेनैव काम्याग्निहोत्रादिकफलम् उपक्षीणं स्यात् , तत्तन्त्रत्वात्। अथ काम्याग्निहोत्रादिकफलम् अन्यदेव स्वर्गादि, तदनुष्ठानायासदुःखमपि भिन्नं प्रसज्येत। न च तदस्ति, दृष्टविरोधात् ; न हि काम्यानुष्ठानायासदुःखात् केवलनित्यानुष्ठानायासदुःखं भिन्नं दृश्यते। किञ्च अन्यत् - अविहितमप्रतिषिद्धं च कर्म तत्कालफलम् , न तु शास्त्रचोदितं प्रतिषिद्धं वा तत्कालफलं भवेत्। तदा स्वर्गादिष्वपि अदृष्टफलाशासनेन उद्यमो न स्यात् - अग्निहोत्रादीनामेव कर्मस्वरूपाविशेषे अनुष्ठानायासदुःखमात्रेण उपक्षयः नित्यानाम् ; स्वर्गादिमहाफलत्वं काम्यानाम् , अङ्गैतिकर्तव्यताद्याधिक्ये तु असति, फलकामित्वमात्रेणेति। तस्माच्च न नित्यानां कर्मणाम् अदृष्टफलाभावः कदाचिदपि उपपद्यते। अतश्च अविद्यापूर्वकस्य कर्मणः विद्यैव शुभस्य अशुभस्य वा

क्षयकारणम् अशेषतः, न नित्यकर्मानुष्ठानम्। अविद्याकामबीजं हि सर्वमेव कर्म। तथा च उपपादितमविद्वद्विषयं कर्म, विद्वद्विषया च सर्वकर्मसंन्यासपूर्विका ज्ञाननिष्ठा - 'उभौ तौ न विजानीतः' (भ. गी. २.१९) 'वेदाविनाशिनं नित्यम्' (भ. गी. २.२१) 'ज्ञानयोगेन साङ्ख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम्' (भ. गी. ३.३) 'अज्ञानां कर्मसङ्गिनाम्' (भ. गी. ३। २६) 'तत्त्ववित्तु महाबाहो गुणा गुणेषु वर्तन्ते इति मत्वा न सज्जते' (भ. गी. ३.२८) 'सर्वकर्माणि मनसा संन्यस्यास्ते' (भ. गी. ५.१३) 'नैव किञ्चित् करोमीति युक्तो मन्येत तत्त्ववित्' (भ. गी. ५. ८), अर्थात् अज्ञः करोमि इति ; आरुरुक्षोः कर्म कारणम् , आरुरुक्षस्य योगस्थस्य शम एव कारणम् ; उदाराः त्रयोऽपि अज्ञाः, 'ज्ञानी त्वात्मैव मे मतम्' (भ. गी. ७.१८) 'अज्ञाः कर्मिणः गतागतं कामकामाः लभन्ते' ; अनन्याशिचिन्तयन्तो मां नित्ययुक्ताः यथोक्तम् आत्मानम् आकाशकल्पम् उपासते ; 'ददामि बुद्धियोगं तं येन मामुपयान्ति ते', अर्थात् न कर्मिणः अज्ञाः उपयान्ति। भगवत्कर्मकारिणः ये युक्ततमा अपि कर्मिणः अज्ञाः, ते उत्तरोत्तरहीनफलत्यागावसानसाधनाः ; अनिर्देश्याक्षरोपासकास्तु 'अद्वेष्टा सर्वभूतानाम्' (भ. गी. १२.१३) इति आध्यायपरिसमाप्ति उक्तसाधनाः क्षेत्राध्यायाद्यध्यायत्रयोक्तज्ञानसाधनाश्च। अधिष्ठानादिपञ्चकहेतुकसर्वकर्मसंन्यासिनाम् आत्मैकत्वाकर्तृत्वज्ञानवतां परस्यां ज्ञाननिष्ठायां वर्तमानानां भगवत्तत्त्वविदाम् अनिष्ठादिकर्मफलत्रयं परमहंसपरिव्राजकानामेव लब्धभगवत्स्वरूपात्मैकत्वशरणानां न भवति ; भवत्येव अन्येषामज्ञानां कर्मिणामसंन्यासिनाम् इत्येषः गीताशास्त्रोक्तकर्तव्यार्थस्य विभागः॥

अविद्यापूर्वकत्वं सर्वस्य कर्मणः असिद्धमिति चेन्न; ब्रह्महत्यादिवत्। यद्यपि शास्त्रावगतं नित्यं कर्म, तथापि अविद्यावत् एव भवति। यथा प्रतिषेधशास्त्रावगतमपि ब्रह्महत्यादिलक्षणं कर्म अनर्थकारणम् अविद्याकामादिदोषवतः भवति, अन्यथा प्रवृत्त्यनुपपत्तेः, तथा नित्यनैमित्तिककाम्यान्यपीति। देहव्यतिरिक्तात्मनि अज्ञाते प्रवृत्तिः नित्यादिकर्मसु अनुपपन्ना इति चेन्न; चलनात्मकस्य कर्मणः अनात्मकर्तृकस्य 'अहं करोमि' इति प्रवृत्तिदर्शनात्। देहादिसङ्घाते अहंप्रत्ययः गौणः, न मिथ्या इति चेन्न; तत्कार्येष्वपि गौणत्वोपपत्तेः। आत्मीये देहादिसङ्घाते अहंप्रत्ययः गौणः ; यथा आत्मीये पुत्रे 'आत्मा वै पुत्रनामासि' (तै. आ. एका. २.११) इति, लोके च 'मम प्राण एव अयं गौः' इति, तद्वत्। नैवायं मिथ्याप्रत्ययः। मिथ्याप्रत्ययस्तु स्थानुपुरुषयोः अगृह्यमाणविशेषयोः। न गौणप्रत्ययस्य मुख्यकार्यार्थता, अधिकरणस्तुत्यर्थत्वात् लुप्तोपमाशब्देन। यथा 'सिंहो देवदत्तः' 'अग्निर्माणवकः' इति सिंह इव अग्निरिव क्रौर्यपैङ्गल्यादिसामान्यवत्त्वात् देवदत्तमाणवकाधिकरणस्तुत्यर्थमेव, न तु सिंहकार्यम् अग्निकार्यं वा गौणशब्दप्रत्ययनिमित्तं किञ्चित्साध्यते ; मिथ्याप्रत्ययकार्यं तु अनर्थमनुभवति इति। गौणप्रत्ययविषयं जानाति 'नैष सिंहः देवदत्तः', तथा 'नायमग्निर्माणवकः' इति। तथा गौणेन देहादिसङ्घातेन आत्मना कृतं कर्म न मुख्येन अहंप्रत्ययविषयेण आत्मना कृतं स्यात्। न हि गौणसिंहाग्निभ्यां कृतं कर्म मुख्यसिंहाग्निभ्यां कृतं स्यात्। न च क्रौर्येण पैङ्गल्येन वा मुख्यसिंहाग्नयोः कार्यं किञ्चित् क्रियते, स्तुत्यर्थत्वेन उपक्षीणत्वात्। स्तूयमानौ च जानीतः 'नाहं सिंहः' 'नाहम् अग्निः' इति ; न हि 'सिंहस्य कर्म मम अग्नेश्च' इति। तथा 'न सङ्घातस्य कर्म मम मुख्यस्य आत्मनः' इति प्रत्ययः युक्ततरः स्यात् ; न पुनः 'अहं कर्ता मम कर्म' इति। यच्च आहुः 'आत्मीयैः स्मृतीच्छाप्रयत्नैः कर्महेतुभिरात्मा कर्म करोति' इति, न; तेषां मिथ्याप्रत्ययपूर्वकत्वात्। मिथ्याप्रत्ययनिमित्तेष्टानिष्ठानुभूतक्रियाफलजनितसंस्कारपूर्वकाः हि

स्मृतीच्छाप्रयत्नादयः। यथा अस्मिन् जन्मनि देहादिसङ्घाताभिमानरागद्वेषादिकृतौ धर्माधर्मो तत्फलानुभवश्च, तथा अतीते अतीततरेऽपि जन्मनि इति अनादिरविद्याकृतः संसारः अतीतोऽनागतश्च अनुमेयः। ततश्च सर्वकर्मसंन्याससहितज्ञाननिष्ठया आत्यन्तिकः संसारोपरम इति सिद्धम्। अविद्यात्मकत्वाच्च देहाभिमानस्य, तन्निवृत्तौ देहानुपपत्तेः संसारानुपपत्तिः। देहादिसङ्घाते आत्माभिमानः अविद्यात्मकः। न हि लोके 'गवादिभ्योऽन्योऽहम्', मत्तश्चान्ये गवादयः' इति जानन् तान् 'अहम्' इति मन्यते कश्चित्। अजानंस्तु स्थाणौ पुरुषविज्ञानवत् अविवेकतः देहादिसङ्घाते कुर्यात् 'अहम्' इति प्रत्ययं, न विवेकतः जानन्। यस्तु 'आत्मा वै पुत्र नामासि' (तै. आ. एका. २। ११) इति पुत्रे अहंप्रत्ययः, स तु जन्यजनकसम्बन्धनिमित्तः गौणः। गौणेन च आत्मना भोजनादिवत् परमार्थकार्यं न शक्यते कर्तुं, गौणसिंहाग्निभ्यां मुख्यसिंहाग्निकार्यवत्॥

अदृष्टविषयचोदनाप्रामाण्याद् आत्मकर्तव्यं गौणैः देहेन्द्रियात्मभिः क्रियत एव इति चेन्न; अविद्याकृतात्मत्वात्तेषाम्। न च गौणा आत्मानो देहेन्द्रियादयः; किं तर्हि। मिथ्याप्रत्ययेनैव अनात्मानः सन्त आत्मत्वमापाद्यन्ते, तद्भावे भावात्, तदभावे च अभावात्। अविवेकिनां हि अज्ञानकाले बालानां दृश्यते 'दीर्घोऽहम्' 'गौरोऽहम्' इति देहादिसङ्घाते अहंप्रत्ययः। न तु विवेकिनाम् 'अन्योऽहं देहादिसङ्घातात्' इति जानतां तत्काले देहादिसङ्घाते अहंप्रत्ययो भवति। तस्मात् मिथ्याप्रत्ययाभावे अभावात् तत्कृत एव, न गौणः। पृथग्गृह्यमाणविशेषसामान्ययोर्हि सिंहदेवदत्तयोः अग्निमाणवकयोर्वा गौणः प्रत्ययः शब्दप्रयोगो वा स्यात्, न अगृह्यमाणविशेषसामान्ययोः। यत्तु उक्तम् 'श्रुतिप्रामाण्यात्' इति, तन्न; तत्प्रामाण्यस्य अदृष्टविषयत्वात्। प्रत्यक्षादिप्रमाणानुपलब्धे हि विषये अग्निहोत्रादिसाध्यसाधनसम्बन्धे श्रुतेः प्रामाण्यं, न प्रत्यक्षादिविषये, अदृष्टदर्शनार्थविषयत्वात् प्रामाण्यस्य। तस्मात् न दृष्टमिथ्याज्ञाननिमित्तस्य अहंप्रत्ययस्य देहादिसङ्घाते गौणत्वं कल्पयितुं शक्यम्। न हि श्रुतिशतमपि 'शीतोऽग्निरप्रकाशो वा' इति ब्रुवत् प्रामाण्यमुपैति। यदि ब्रूयात् 'शीतोऽग्निरप्रकाशो वा' इति, तथापि अर्थान्तरं श्रुतेः विवक्षितं कल्प्यम्, प्रामाण्यान्यथानुपपत्तेः, न तु प्रमाणान्तरविरुद्धं स्ववचनविरुद्धं वा। कर्मणो मिथ्याप्रत्ययवत्कर्तृकत्वात् कर्तृरभावे श्रुतेरप्रामाण्यमिति चेन्न; ब्रह्मविद्यायामर्थवत्त्वोपपत्तेः॥

कर्मविधिश्रुतिवत् ब्रह्मविद्याविधिश्रुतेरपि अप्रामाण्यप्रसङ्ग इति चेन्न; बाधकप्रत्ययानुपपत्तेः। यथा ब्रह्मविद्याविधिश्रुत्या आत्मनि अवगते देहादिसङ्घाते अहंप्रत्ययः बाध्यते, तथा आत्मन्येव आत्मावगतिः न कदाचित् केनचित् कथञ्चिदपि बाधितुं शक्या, फलाव्यतिरेकादवगतेः, यथा अग्निरुष्णः प्रकाशश्च इति। न च एवं कर्मविधिश्रुतेरप्रामाण्यं, पूर्वपूर्वप्रवृत्तिनिरोधेन उत्तरोत्तरापूर्वप्रवृत्तिजननस्य प्रत्यगात्माभिमुख्येन प्रवृत्त्युत्पादनार्थत्वात्। मिथ्यात्वेऽपि उपायस्य उपेयसत्यतया सत्यत्वमेव स्याद् यथा अर्थवादानां विधिशेषाणां; लोकेऽपि बालोन्मत्तादीनां पयआदौ पाययितव्ये चूडावर्धनादिवचनम्। प्रकारान्तरस्थानां च साक्षादेव वा प्रामाण्यं सिद्धं, प्रागात्मज्ञानाद् देहाभिमाननिमित्तप्रत्यक्षादिप्रामाण्यवत्। यत्तु मन्यसे- स्वयम् अव्याप्रियमाणोऽपि आत्मा संनिधिमात्रेण करोति, तदेव मुख्यं कर्तृत्वम् आत्मनः; यथा राजा युध्यमानेषु योद्धेषु युध्यत इति प्रसिद्धं स्वयम् अयुध्यमानोऽपि संनिधानादेव जितः पराजितश्चेति, तथा सेनापतिः वाचैव करोति; क्रियाफलसम्बन्धश्च राज्ञः सेनापतेश्च दृष्टः। यथा च ऋत्विक्कर्म यजमानस्य, तथा देहादीनां कर्म आत्मकृतं स्यात्, फलस्य आत्मगामित्वात्। यथा वा भ्रामकस्य लोहभ्रामयितृत्वात्

अव्यापृतस्यैव मुख्यमेव कर्तृत्वम् , तथा च आत्मनः इति। तत् असत्। अकुर्वतः कारकत्वप्रसङ्गात्। कारकमनेकप्रकारमिति चेन्न; राजप्रभृतीनां मुख्यस्यापि कर्तृत्वस्य दर्शनात्। राजा तावत् स्वव्यापारेणापि युध्यते; योधानां च योधयितृत्वे धनदाने च मुख्यमेव कर्तृत्वं, तथा जयपराजयफलोपभोगे। यजमानस्यापि प्रधानत्यागे दक्षिणादाने च मुख्यमेव कर्तृत्वम्। तस्माद् अव्यापृतस्य कर्तृत्वोपचारो यः, सः गौणः इति अवगम्यते। यदि मुख्यं कर्तृत्वं स्वव्यापारलक्षणं नोपलभ्यते राजयजमानप्रभृतीनां, तदा संनिधिमात्रेणापि कर्तृत्वं मुख्यं परिकल्प्येत; यथा भ्रामकस्य लोहभ्रमणेन, न तथा राजयजमानादीनां स्वव्यापारो नोपलभ्यते। तस्मात् संनिधिमात्रेण कर्तृत्वं गौणमेव। तथा च सति तत्फलसम्बन्धोऽपि गौण एव स्यात्। न गौणेन मुख्यं कार्यं निर्वर्त्यते। तस्मात् असदेव एतत् गीयते 'देहादीनां व्यापारेण अव्यापृतः आत्मा कर्ता भोक्ता च स्यात्' इति। भ्रान्तिनिमित्तं तु सर्वम् उपपद्यते, यथा स्वप्ने; मायायां च एवम्। न च देहाद्यात्मप्रत्ययभ्रान्तिसन्तानविच्छेदेषु सुषुप्तिसमाध्यादिषु कर्तृत्वभोक्तृत्वाद्यनर्थ उपलभ्यते। तस्मात् भ्रान्तिप्रत्ययनिमित्त एवायं संसारभ्रमो न तु परमार्थ इति सम्यग्दर्शनाद् अत्यन्त एवोपरम इति सिद्धम्॥ (गी.भा.१८.६६)

पाठसारः

साधनस्य त्रयः पाठाः सन्ति। तत्र प्रथमपाठे साधनायाः सामान्यस्वरूपम् उक्तम्। द्वितीयपाठे निष्कामकर्मयोगः उपासना चेति विषयः साधकबाधकयुक्तिभिः उपन्यस्तः। द्वितीये पाठे उपासनां यावत् विषयः समापितः।

अस्मिन् तृतीये पाठे अधिकारी इति योऽबन्धः तस्यैव अवशिष्टभागः आदौ उपस्थापितः अस्ति। स चांशः साधनचतुष्टयमिति।

नित्यानित्यवस्तुविवेकः अत्र विवेकपदार्थः। इहामुत्रफलभोगविरागः वैराग्यपदवाच्यः। शमः दमः उपरतिः तितिक्षा श्रद्धा समाधानम् इति एतत् शमादिषट्कम्। मुमुक्षुत्वं मोक्षेच्छा। इति विवेकवैराग्यशमादिषट्कसम्पत्तिमुमुक्षुत्वानि साधनचतुष्टयपदाभिधेयानि। एतानि अस्मिन् पाठे क्रमशः विशदीकृतानि। एवम् अधिकारी इति अनुबन्धः उपसंहृतः।

ततः विषयसम्बन्धप्रयोजनानि इति त्रयोऽनुबन्धाः उपवर्णिताः।

इत्थं वेदज्ञः निर्मलः एकाग्रः साधनचतुष्टयसम्पन्नः एव अधिकारी बन्धनम् असहमानः गुरुम् विधिवत् उपसर्पति। ततश्च गुरुः तं वेदान्तम् श्रावयति। इतः परं श्रवणमनननिदिध्यासननि अनुतिष्ठति अधिकारी। यदि युक्तः अधिकारः अस्ति तर्हि तत्क्षणमेव ब्रह्मज्ञानम् उत्पद्यते। अन्यथा पूर्वपूर्वसाधनानि पुनः अनुष्ठेयानि। अत एव विविदिषाविद्वत्संन्यासभेदेन संन्यासस्य द्वैविध्यमापद्यते।

पाठान्तप्रश्नाः

१. वेदान्ते अधिकारिणो विवेकः उपस्थाप्यः।
२. वेदान्ते अधिकारिणो वैराग्यं प्रतिपादयत।
३. शमः परिचेयः।
४. दमः विवरणीयः।
५. उपरतिः प्रकटनीया।
६. श्रद्धाम् स्पष्टीकुरुत।
७. समाधानं किमिति लेख्यम्।
८. मुमुक्षुत्वम् विशदयत।
९. साधनचतुष्टये कार्यकारणभावः वक्तव्यः।
१०. वेदान्तस्य विषयः स्पष्टीकर्तव्यः।
११. अनुबन्धेषु सम्बन्धः उपस्थाप्यः।
१२. वेदान्तस्य प्रयोजनं विशदयत।
१३. गुरुपसदनं लिखत।
१४. गुरुलक्षणानि लिखत।
१५. श्रवणं विशदयत।
१६. तात्पर्यनिर्णायकलिङ्गानि व्याख्यात।
१७. मननं विवृणुत।
१८. निदिध्यासनं प्रकटनीयम्।
१९. श्रवणादिकं प्रतिबन्धकानि कानि। कथं वा तन्निवृत्तिः।
२०. मनने तर्कस्य उपयोगितां लिखत।
२१. मनने प्रयुज्यमानाया उपपत्तेः का विशेषता।
२२. संशयविपर्ययौ प्रतिपादनीयौ।

पाठगतप्रश्नानाम् उत्तराणि

उत्तराणि-१

१. नित्यानित्यवस्तुविवेकस्तावत् ब्रह्मैव नित्यं वस्तु ततोऽन्यदखिलमनित्यमिति विवेचनम् इति वेदान्ते अधिकारिणो विवेकः।

२. कर्मजन्यानां समेषामपि भोगानाम् अनित्यत्वात् दृष्टानुश्रविकभोग्यभ्यः नितरां विरतिः वैराग्यम्।
 ३. स्वर्गोऽपि लब्धश्चेत् यदा पुण्यक्षयः भवति तदा पुनः जन्मग्रहणं कर्तव्यम् भवति। तथाहि
 गीतावचन् - क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोकं विशन्ति। अतः स्वर्गफलम् अनित्यम्।

उत्तराणि-२

४. शमः दमः उपरतिः तितिक्षा श्रद्धा समाधानम् इति एतत् शमादिषट्कम्। साधनचतुष्टयमध्ये इदं
 तृतीयं साधनम्।
 ५. अनुरूपः आत्मभावः सम्पत्तिः कथ्यते। अनुरूपः योग्यः। आत्मभावः आत्मनः स्वस्य भावः।
 ६. शमो हि श्रवणादिव्यतिरिक्तविषयेभ्यः मनसः निग्रहः। मनसः शमः क्रियते। साधनचतुष्टये
 अन्यतमं साधनं शमादिषट्कसम्पत्तिः। तत्सम्पत्तौ आद्यः शमः।
 ७. दमो हि बाह्येन्द्रियाणां तद्व्यतिरिक्तविषयेभ्यो निवर्तनम्। बाह्येन्द्रियाणि दमनीयानि।
 साधनचतुष्टये अन्यतमं साधनं शमादिषट्कसम्पत्तिः। तत्सम्पत्तौ द्वितीयो दमः।
 ८. निवर्तितानाम् बाह्येन्द्रियाणाम् मनसः च श्रवणादिव्यतिरिक्तविषयेभ्यः उपरमणम् उपरतिः इति
 एकः अर्थः। द्वितीयोऽपि अर्थोऽस्ति। स हि विहितानां कर्मणां विधिना परित्यागः इति।
 श्रवणादिव्यतिरिक्तविषयेभ्यः उपरतिः। साधनचतुष्टये अन्यतमं साधनं शमादिषट्कसम्पत्तिः।
 तत्सम्पत्तौ तृतीया उपरतिः।
 ९. तितिक्षा हि शीतोष्णादिद्वन्द्वसहिष्णुता। तितिक्षाविषयो हि शीतोष्णादिद्वन्द्वो बाह्यः,
 मानापमानादिद्वन्द्वः आभ्यन्तरः। साधनचतुष्टये अन्यतमं साधनं शमादिषट्कसम्पत्तिः।
 तत्सम्पत्तौ चतुर्थी तितिक्षा।
 १०. गुरुपदिष्टवेदान्तवाक्येषु विश्वासः श्रद्धा। श्रद्धाविषयः गुरुपदिष्टवेदान्तवाक्यम्। साधनचतुष्टये
 अन्यतमं साधनं शमादिषट्कसम्पत्तिः। तत्सम्पत्तौ पञ्चमी श्रद्धा।
 ११. निगृहीतस्य मनसः श्रवणादौ तदनुगुणविषये च समाधिः समाधानम्। आत्मविषये श्रवण-मनन-
 निदिध्यासने तथा तस्य अनुगुणविषये गुरुशुश्रूषादौ अवस्थानम् एव समाधानम्। साधनचतुष्टये
 अन्यतमं साधनं शमादिषट्कसम्पत्तिः। तत्सम्पत्तौ अन्त्यं षष्ठं समाधानम्।
 १२. मोक्तुम् इच्छा मुमुक्षा। संसारबन्धनाद् अर्थात् सूक्ष्मात् अहंकारात् आरभ्य स्थूलदेहपर्यन्तम्
 अज्ञानकल्पिताद् बन्धसहमूहाद् मुमुक्षा।

उत्तराणि-३

१३. वेदान्तस्य चत्वारः अनुबन्धाः। तेषु अन्यतमः विषयः। वेदान्तस्य विषयो हि जीवब्रह्मैक्यं
 शुद्धचैतन्यं प्रमेयम्। यतो हि तत्रैव वेदान्तानां तात्पर्यमस्ति॥
 १४. वेदान्तस्य चत्वारः अनुबन्धाः। तेषु अन्यतमः सम्बन्धः। प्रमेयप्रमाणयोः सम्बन्धः
 बोध्यबोधकभावसम्बन्धः। विषयः प्रमेयः। बोधकं च प्रमाणम् उपनिषद्।
 १५. वेदान्तशास्त्रस्य प्रयोजनम् हि जीवब्रह्मैक्यरूपप्रमेयविषयकस्य अज्ञानस्य निवृत्तिः
 स्वस्वरूपानन्दावाप्तिश्च इति। प्रयोजनसिद्धिश्च आत्मज्ञानेन भवति।

१६. (ग)

१७. (ग)

१८. (ग)

१९. (ग)

२०. (क)

२१. (क)

२२. (क)

२३. (ख)

२४. (ख)

२५. (ग)

२६. (ग)

२७. (ग)

२८. (क)

२९. (ख)

३०. (ग)

३१. (क)

३२. (ख)

उत्तराणि-४

३३. उक्तलक्षणलक्षितः अधिकारी जननमरणात्मकं चक्रं परीक्ष्य तद्गतव्याध्यादिकं च विचिन्त्य संसारानलसन्तप्तः गुरुम् उपसर्पति॥

३४. गुरुः करुणया एव उपदिशति विधिवदुपसन्नाय।

३५. गुरुसमीपं गत्वा अधिकारी श्रवणादीनि अन्तरङ्गसाधनानि करोति।

३६. लब्धाधिकारः मुमुक्षुः गुरुसमीपं गत्वा गुरुपदेशानुगुणं ब्रह्मान्वेषणं कुर्यात्। शास्त्रविदपि स्वान्त्र्येण न कुर्यात्।

३७. पुण्यातिशय एव गुरुलाभे हेतुः।

३८. आचार्यवान् पुरुषो वेद॥ (छा.उ. ६.१४.२) इति श्रुतितः अवगम्यते यद् यस्य आचार्यः अस्ति स ब्रह्म जानाति। आचार्यं विना मार्गोद्देशा नास्ति।

उत्तराणि-५

३९. श्रवणं नाम षड्विधलिङ्गैः अशेषवेदान्तानाम् अद्वितीयवस्तुनि तात्पर्यावधारणम्।

४०. तत्प्रतीतिजननयोग्यत्वम् एव तात्पर्यम्।

४१. तात्पर्यनिर्णायकानि लिङ्गानि षट्। तानि - १)उपक्रमोपसंहारौ, २)अभ्यासः, ३)अपूर्वता,

- ४)फलम्, ५)अर्थवादः, ६)उपपत्तिः चेति
४२. प्रकरणप्रतिपाद्यस्य अर्थस्य प्रकरणस्य आदौ अन्ते च उपपादनम् उपक्रमोपसंहारौ इति। तात्पर्यनिर्णायकेषु षट्सु लिङ्गेषु इदम् अन्यतमम्।
४३. प्रकरणप्रतिपाद्यस्य वस्तुनः तन्मध्ये पौनःपुन्येन प्रतिपादनम् अभ्यासः। तात्पर्यनिर्णायकेषु षट्सु लिङ्गेषु इदम् अन्यतमम्।
४४. प्रकरणप्रतिपाद्यस्य अर्थस्य प्रमाणान्तरेण अविषयीकरणम् अपूर्वता इति। तात्पर्यनिर्णायकेषु षट्सु लिङ्गेषु इदम् अन्यतमम्।
४५. प्रकरणप्रतिपाद्यस्य आत्मज्ञानस्य तदनुष्ठानस्य वा तत्र तत्र श्रूयमाणं प्रयोजनं फलम्। तात्पर्यनिर्णायकेषु षट्सु लिङ्गेषु इदम् अन्यतमम्।
४६. प्रकरणप्रतिपाद्यस्य तत्र तत्र प्रशंसनम् अर्थवादः। तात्पर्यनिर्णायकेषु षट्सु लिङ्गेषु इदम् अन्यतमम्।
४७. प्रकरणप्रतिपाद्यार्थसाधने तत्र तत्र श्रूयमाणा युक्तिः उपपत्तिः। तात्पर्यनिर्णायकेषु षट्सु लिङ्गेषु इदम् अन्यतमम्।

४८. (घ)

४९. (घ)

५०. (घ)

५१. (घ)

५२. (क)

५३. (क)

५४. (घ)

५५. (घ)

५६. (ख)

५७. (क)

५८. (ग)

५९. (क)

उत्तराणि-६

६०. मननं हि श्रुतस्य अद्वितीयवस्तुनः वेदान्तानुगुणयुक्तिभिः अनवरतम् अनुचिन्तनम्। अन्तरङ्गसाधानेषु अन्तर्भवति। मननेन प्रमेयगतासम्भावनाया निवृत्तिः भवति।
६१. विजातीयदेहादिप्रत्ययरहित-अद्वितीयवस्तुसजातीयप्रत्ययप्रवाहः निदिध्यासनम् इति। तेन देहादिविपरीतभावना निवर्तते।
६२. (क)

- ६३. (ख)
- ६४. (ग)
- ६५. (घ)
- ६६. (घ)

॥ इति त्रयोविंशः पाठः ॥

